

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2017**

styczeń 2018 r.

Wstęp

Celem niniejszego sprawozdania jest przedstawienie działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2017 roku w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości oraz podejmowania działań pozaorzeczniczych. Zagadnienia istotne dla funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku zostały przedstawione w formie opisu wybranych orzeczeń oraz informacji statystycznych.

W roku 2017 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku działał w niezmienionej strukturze organizacyjnej. Na dzień 1 stycznia 2017 r. kierował sądem Prezes – sędzia NSA Zbigniew Romała, pełniąc jednocześnie obowiązki Przewodniczącego Wydziału I, stanowisko Wiceprezesa i Przewodniczącego Wydziału III pełnił sędzia NSA Jacek Hyla, funkcję Przewodniczącego Wydziału II pełniła sędzia WSA Tamara Dziełakowska, a Przewodniczącego Wydziału Informacji Sądowej – sędzia NSA Joanna Zdzenicka-Wiśniewska.

Na dzień 31 grudnia 2017 r. orzekało w WSA w Gdańsku 26 sędziów, w tym 9 sędziów NSA i 17 sędziów WSA. W dniu 15 listopada 2017 r. w stan spoczynku przeszła sędzia NSA Anna Orłowska-Marczulin, a do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego powołana została Magdalena Dobek-Rak.

W roku 2017 w WSA w Gdańsku zatrudnionych było 5 referendarzy, 18 asystentów sędziego oraz 64 urzędników i innych pracowników sądu.

Niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania.

Wpływ spraw

W 2017 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 4076 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1815 spraw, do Wydziału II – 970 spraw, a do Wydziału III – 1291 spraw.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2016 - 2017 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2016	2017
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	301	312
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	2	1
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	179	154
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	291	131
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	56	34
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	1	2
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	86	98
8	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	29	28
9	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1640	1668
10	612	Sprawy geodezji i kartografii	18	34
11	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	62	78
12	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	27	33
13	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	185	237
14	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	18	41
15	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	74	68
16	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	35	256
17	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	13	57
18	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	13	37
20	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	1	0

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2016	2017
21	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	1	6
22	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	23	5
23	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	1	2
24	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	2	0
25	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	117	45
26	632	Pomoc społeczna	347	313
27	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	32	25
28	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	3	3
29	635	Kultura fizyczna, sport i rekreacja	0	1
30	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	2	1
31	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	36	28
32	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	138	95
33	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	1	13
34	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	50	65
35	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	94	147
36	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	38	67
37	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	135	83
38	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	20	5
39	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	16	4
40	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespalonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	4	1
41	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	7	9
42	656	Interpretacje podatkowe	202	264
43	657	Inne interpretacje	1	0
44	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	219	294
45	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	28	25

Postępowanie sądowe

W 2017 roku załatwiono łącznie 4124 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 2314 skarg, w tym 6 skarg na bezczynność organu, a na posiedzeniach niejawnych załatwiono 1810 spraw, w tym 236 skarg

na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 657 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym.

Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1020 spraw, w tym 93 sprawy SAB.

Dla porównania w roku 2016 załatwiono łącznie 3895 spraw, w tym 297 skarg na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustrują tabele 2 i 3.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym		
				ogółem	z tego wyrokiem		
SA	574	1787	1941	1151	790	354	420
SAB	2	10	8	1	7	5	4
SO	0	18	14	0	14	0	4
Razem	576	1815	1963	1152	811	359	428

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym		
				ogółem	z tego wyrokiem		
SA	253	853	851	467	384	151	255
SAB	11	109	92	1	91	51	28
SO	0	8	5	0	5	0	3
Razem	264	970	948	468	480	202	286

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym		
				ogółem	z tego wyrokiem		
SA	222	1065	1042	690	352	54	245
SAB	3	200	142	4	138	46	61
SO	3	26	29	0	29	0	0
Razem	228	1291	1213	694	519	100	306

Tabela 3**Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2016-2017**

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2016			2017		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów	245	241	108	281	245	90
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	932	514	161	1127	832	330
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	541	437	141	604	438	134
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności organów administracji skarbowej	1550	1106	175	1350	1109	201
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	188	138	28	250	133	38

Postępowanie uproszczone

W porównaniu z rokiem 2016 w postępowaniu uproszczonym zapadło więcej wyroków, co ilustruje poniższe zestawienie statystyczne.

Tabela 4**Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2016-2017**

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2016	2017	2016	2017	2016	2017
1.	liczba wniosków, w tym skierowane przez Sąd z urzędu	264	365	249	190	109	206
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	244	359	249	189	77	96
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	1	0	36	40	28	17

Postępowanie mediacyjne

W roku 2017 zarejestrowano jeden wniosek o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego, jednak z uwagi na żądanie drugiej strony dotyczące skierowania na rozprawę, postępowanie mediacyjne nie zostało przeprowadzone.

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W 2017 r. dokonano zakupu:

1. materiałów eksploatacyjnych:
 - tonery do drukarek;
 - aparaty telefoniczne (20 szt.);
 - pendrive szyfrowane (20 szt.);
 - kable.
2. komputerów i sprzętu komputerowego:
 - serwer Windows 2012 Serwer,
 - komputery stacjonarne (20 szt.) – na wymianę komputerów z lat 2012 – 2013;
 - monitory LCD 24" (20 szt.)
 - monitor LCD 27" (1 szt.),
 - skanery ręczne do skanowania akt (4 szt.).

Wydział Informacji Sądowej

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz drogą telefoniczną (średnio 25 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali wskazówek w celu prawidłowego wypełnienia formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy i udostępniali akta spraw do wglądu stronom i uczestnikom postępowania. Wykonując zarządzenia Przewodniczących Wydziałów pracownicy WIS wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Realizując zadania określone Zarządzeniem Nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez Internet oraz w związku z pismem Prezesa NSA z dnia 12 lipca 2011 r., nr V Inf/S 0310/1/11 pracownicy Wydziału Informacji Sądowej WSA w Gdańsku cyklicznie monitorowali prawidłowość anonimizowanych orzeczeń i na bieżąco zgłaszali kierownikom sekretariatów wydziałów orzecznicy ewentualne nieprawidłowości.

Dodatkowym zadaniem wydziału było organizacyjne przygotowanie praktyk studenckich. Zgodnie z zawartym w dniu 6 października 2011 r. porozumieniem o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku w 2017 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla 6 studentów tej uczelni. Na podstawie zawartego w dniu 1 marca 205 r. porozumienia w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Uniwersytetu Gdańskiego praktykę w WSA w Gdańsku odbyło 3 studentów tej uczelni.

W 2017 r. Wydział Informacji Sądowej objął patronatem organizację praktyk dla 5 aplikantów prokuratorskich, które odbyły się na podstawie porozumienia z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie odbywania praktyk przez aplikantów aplikacji prokuratorskiej.

W 2017 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 26 tytułów książkowych (150 egzemplarzy).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2015-2016 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2016	2017
1.	Udostępnienie akt interesantom	947	971
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	39	41
3.	Skargi, wnioski i petycje:	55	92
5.	Zamówienia biblioteczne	38	26
6.	Praktyki studenckie	5	9
	Praktyki aplikantów prokuratorskich	0	5
8.	Udostępnianie wyroków wydanych na posiedzeniu niejawnym	570	645

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

Udział sędziów WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1.	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	Izba Finansowa NSA	20-21.04.2017	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku - Sędzia NSA Zbigniew Romała, sędzia NSA Sławomir Kozik i sędzia WSA Bogusław Woźniak
2.	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	WSA w Warszawie	5-7.06.2017	Jachranka	Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej w WSA w Gdańsku Sędzia NSA Joanna Zdźniewska - Wiśniewska

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
3.	Konferencja szkoleniowa dla sędziów orzekających w sprawach podatkowych	Naczelny Sąd Administracyjny	26-27.09.2017	Warszawa	Prezes WSA Sędzia NSA Zbigniew Romała, Zastępca Przewodniczącego Wydziału I Sędzia NSA Sławomir Kozik
4.	Wizyta Sędziego Sądu Administracyjnego Kraju Saary Pani Ranate Trenz w ramach programu wymiany stażowej Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości	Naczelny Sąd Administracyjny	2-6.10.2017	WSA w Gdańsku	Pani Renate Trenz - sędzia Sądu Administracyjnego Kraju Saary w Saarlouis
5.	Konferencja dla Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych	Naczelny Sąd Administracyjny	23-24.10.2017	Józefów	Prezes WSA - Sędzia NSA Zbigniew Romała
6.	Wizyta delegacji sędziów z Najwyższego Sądu Ludowego z prowincji Hubei w Chińskiej Republice Ludowej	WSA w Gdańsku - w odpowiedzi na prośbę sędziów z CRL	13.11.2017	Gdańsk	Prezes WSA w Gdańsku - Zbigniew Romała, Wiceprezes WSA Gdańsku Jacek Hyla, Sędzia WSA w Gdańsku Paweł Mierzejewski
7.	Konferencja z okazji 95 rocznicy utworzenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego	Naczelny Sąd Administracyjny	04.12.2017	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku -Zbigniew Romała

**Wybrane orzeczenia
wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku
w 2017 roku**

PROBLEMY PROCEDURALNE

**1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa
(Dz. U z 2017 r., poz. 201 ze zm.)**

I SA/Gd 994/17

Pełnomocnik odpowiadając na wezwanie organu nadesłał pełnomocnictwo na druku PPS-1, jednakże wbrew nakazowi wynikającemu z art. 138c § 1 O.p. dokument ten nie zawierał adresu elektronicznego pełnomocnika.

Zdaniem sądu, treść wyżej cytowanego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że w przypadku pełnomocnika profesjonalnego elementem koniecznym pełnomocnictwa jest zawarcie w jego treści adresu elektronicznego pełnomocnika. Jednocześnie przez adres elektroniczny w rozumieniu ww. przepisu należy rozumieć adres na platformie ePUAP, co wynika z art. 144 § 2 O.p. W przepisie tym wskazano: jeżeli przepisy ustawy przewidują doręczanie pism za pomocą środków komunikacji

elektronicznej, doręczenie następuje przez portal podatkowy w zakresie wynikającym z odrębnych przepisów lub przez elektroniczną skrzynkę podawczą.

Skoro doręczenie może nastąpić wyłącznie w sposób określony w tym przepisie, czyli przez portal podatkowy w zakresie wynikającym z odrębnych przepisów lub przez elektroniczną skrzynkę podawczą, pełnomocnik miał obowiązek wskazania adresu elektronicznego umożliwiającego taki sposób doręczania. Pojęcie adres elektroniczny zawarte w art. 138c § 1 O.p. należy rozumieć jako adres elektroniczny na platformie ePUAP, nie chodzi bowiem w tym przepisie o jakikolwiek adres poczty elektronicznej.

I SA/Gd 1507/16

W sprawie w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania na wniosek strony o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 165a § 1 w zw. z art. 14 h O.p. nie wszczyna się postępowania w sprawie interpretacji indywidualnej, gdy wniosek nie dotyczy treści przepisów prawa podatkowego lecz możliwości zastosowania prawa w odniesieniu do sytuacji faktycznej podlegającej ocenie w postępowaniach podatkowych. Prezentowany opis dokumentów gromadzonych w związku z dokonywanymi transakcjami dotyczy sfery faktów, których ocena nie należy do kognicji organów w granicach interpretacji przepisów prawa podatkowego. Ocena dochowania należytej staranności przez podatnika oraz rzetelności kontrahenta nie dotyczą wątpliwości co do prawa, lecz wymaga odpowiedzi na pytanie o spełnienie przesłanek faktycznych istotnych dla prawidłowego procesu subsumpcji. Przyjęcie innego założenia powodowałoby, że organ interpretacyjny byłby traktowany jako podmiot uczestniczący w procesie wydania pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, podczas gdy jest on jedynie organem właściwym do zbadania zgodności z prawem takiej interpretacji.

Institucja interpretacji indywidualnej nie może być wykorzystana do uzyskania odpowiedzi, która weźmie pod uwagę stan faktyczny i zdarzenie przyszłe wymagające oceny dowodowej.

Brak wyraźnego i zindywidualizowanego tła faktycznego (rozumianego jako zaistniały stan faktyczny oraz zdarzenie przyszłe), stanowiącego podstawę kwalifikacji prawopodatkowej w ramach procesu wydawania interpretacji indywidualnej, oznacza, że nie można zasadnie oczekiwać od organu podatkowego odpowiedzi na postawione pytania. Nie zachodzi wówczas brak wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, a więc brak w zakresie elementów wniosku (art. 169 § 1 O.p.), lecz jego niedopuszczalność (art. 165a § 1 O.p.). Przyjęcie jako podstawy do wydania interpretacji indywidualnej opisu zdarzeń wymagającego oceny materiału dowodowego mogłoby prowadzić do naruszenia zasady zaufania do organów podatkowych wyrażonej w art. 121 § 1 O.p. w związku z odesłaniem zawartym w art. 14h tej ustawy.

I SA/Gd 1450/16

W sprawie w przedmiocie odmowy umożliwienia stronie zapoznania się z dokumentami znajdującymi się w aktach administracyjnych z uwagi na wyłączenie z jawności Sąd wyraził pogląd, że w art. 179 § 1 i 2 O.p. ustawodawca przewidział możliwość dwóch odrębnych postanowień. Z treści przepisów wynika, że zaskarżalne są tylko postanowienia wydane na podstawie art. 179 § 2 O.p., gdyż wykładnia językowa art. 179 § 3 O.p. wyklucza przyjęcie, że na postanowienie, o którym mowa w art. 179 § 1 Ordynacji podatkowej przysługuje zażalenie.

Kognicja Sądu w sprawie ze skargi na postanowienie wydane na podstawie art. 179 § 2 O.p. jest ograniczona do ustalenia, czy postanowienie zostało wydane zgodnie z uprzednio wydanym w sprawie postanowieniem na podstawie art. 179 § 1 O.p. Przysługujący stronie na podstawie art. 179 § 3 O.p. środek odwoławczy od postanowienia o odmowie udostępnienia stronie zapoznania się z dokumentami

nie może być wykorzystywany do weryfikacji prawidłowości rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 179 § 1 w przedmiocie wyłączenia dokumentów z akt sprawy ze względu na interes publiczny. Postanowienie wydane w trybie art. 179 § 2 O.p. ma charakter wtórny w stosunku do postanowienia, które podjęte zostało stosownie do art. 179 § 1.

I SA/Gd 8/17

W sprawie w przedmiocie odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania podatkowe spółki kapitałowej Sąd stwierdził, że w celu zwolnienia od odpowiedzialności skarżący wskazał przedawnioną wierzytelność na rzecz Spółki.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 116 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. O.p. z odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki zwalnia wyłącznie wskazanie mienia, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Sąd potwierdził prawidłowość ustalenia przez organ, że przedmiotem egzekucji nie może być wierzytelność przedawniona.

I SA/Gd 656/17

Skoro w art. 70 § 8 O.p. została powtórzona norma prawna zawarta w art. 70 § 6 O.p., a pozbawiony jest on waloru konstytucyjności, to w konsekwencji brak jest możliwości wywodzenia w oparciu o to unormowanie, że zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką nie ulegają przedawnieniu. Przyjęcie, że art. 70 § 8 O.p. stanowiący o tym, że zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką nie ulegają przedawnieniu jest niezgodny z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP powoduje, iż tak zabezpieczone zobowiązania przedawniają się na ogólnych zasadach określonych w art. 70 § 1 do § 7 O.p.

I SA/Gd 568/17

Analiza przepisów art. 178 i 179 O.p. wykazuje, że na postanowienie wydane na podstawie art. 178 § 1 O.p. nie przysługuje zażalenie. Wykładnia językowa art. 179 § 3 O.p. wyklucza przyjęcie, że na postanowienie, o którym mowa w art. 179 § 1 O.p., zażalenie przysługuje.

I SA/Gd 704/16

Według twierdzeń strony niezachowanie terminu do wniesienia odwołania wynikało z faktu, że decyzja Naczelnika US nie została mu skutecznie doręczona.

Zaniechania podatnika do zgłaszania zmian danych ewidencyjnych nie mogą obciążać organów administracyjnych. Organ nie ma obowiązku poszukiwania aktualnego miejsca zamieszkania strony, gdy z akt sprawy nie wynika, aby adres wskazany przez stronę był nieaktualny, a innego adresu nie można ustalić. Nieodbieranie urzędowej korespondencji przez podatnika pod adresem zamieszkania świadczy natomiast o braku staranności w prowadzeniu swoich spraw (art. 162 § 1 i 2 O.p.).

Sąd stanął na stanowisku, że zawiadomienia o czasowym przebywaniu za granicą, zgłoszonego w urzędzie miasta zgodnie z przepisami o ewidencji ludności nie można utożsamiać ze zgłoszeniem adresu dla doręczeń w postępowaniu podatkowym.

I SA/Gd 191/17

Zdaniem skarżącego postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego powinno zostać doręczone pełnomocnikowi ustanowionemu w postępowaniu kontrolnym, a nie bezpośrednio skarżącemu. Strona wywodzi zatem, tak jak na etapie postępowania odwoławczego, że nie doszło do formalnego wszczęcia postępowania

podatkowego, co doprowadziło do naruszenia art. 165 § 4 oraz art. art. 137 § 3 w zw. z art. 145 § 2 O.p.

Organ odwoławczy uznał za prawidłowe działanie Naczelnika US, który skierował do skarżącego postanowienie z dnia 28 października 2015 r. o wszczęciu z urzędu postępowania podatkowego. Pominięcie pełnomocnika ustanowionego na etapie kontroli podatkowej było zdaniem organu prawidłowe.

Złożone w trakcie postępowania kontrolnego pełnomocnictwo nie może być utożsamiane z później złożonym pełnomocnictwem do akt postępowania podatkowego – na etapie odwołania od decyzji organu pierwszej instancji. Zdaniem Sądu, złożone w toku kontroli pełnomocnictwo chociaż zawiera szeroki zakres umocowania, bowiem obejmuje postępowanie przez sądami wszystkich instancji oraz Sądem Najwyższym, organami egzekucyjnymi, organami administracji publicznej, a także innymi podmiotami, w tym osobami fizycznymi, osobami prawnymi oraz podmiotami nieposiadającymi osobowości prawnej, we wszystkich czynnościach sądowych i pozasądowych, to jednak nie może być uznane za pełnomocnictwo ogólne w rozumieniu art. 138d § 1 O.p., zgodnie z którym pełnomocnictwo ogólne upoważnia do działania we wszystkich sprawach podatkowych oraz w innych sprawach należących do właściwości organów podatkowych lub organów kontroli skarbowej. Przepis ten obowiązuje dopiero od 1 lipca 2016 r. i nie ma zastosowania w odniesieniu do pełnomocnictw przedłożonych przed tą datą. Natomiast pod rządami obowiązującego do dnia 31 grudnia 2015 r. art. 137 § 3 O.p. tego rodzaju pełnomocnictwo (czyli pełnomocnictwo szerokie i o ogólnym charakterze) nie wyłączało ustanowionego w tym przepisie wymogu dołączenia oryginału pełnomocnictwa (lub jego odpisu) do akt konkretnie wszczętego postępowania podatkowego.

I SA/Gd 707/17

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie odmowy zapłaty oprocentowania nadpłaty podatku od dnia zapłaty do dnia jej zwrotu na rachunek bankowy, w związku z uchyleniem decyzji stanowiącej podstawę zapłaty, Sąd stanął na stanowisku, że zawarte w art. 78 § 3 pkt 2 O.p. sformułowanie "nie przyczynił się" odnosi się do okoliczności uchylenia decyzji niezależnych od organu, a to oznacza, że to nie organ dopuścił się błędów stanowiących przyczynę uchylenia, ale że uchylenie wynikało z przyczyn od niego niezależnych, takich jak np. wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia wiążącego ten organ. Okolicznością niezależną od organu nie jest popełniony przez ten organ błąd w zakresie wykładni prawa, nawet jeśli jest on wynikiem przychylenia się do jednego z nurtów orzeczniczych. Niewątpliwie bowiem istnieje związek przyczynowy pomiędzy działaniem organu polegającym na błędnej wykładni prawa lub/i błędnym jego zastosowaniu a powstaniem przesłanki uchylenia decyzji.

Zatem, w sytuacji gdy organ podatkowy przyczynił się do uchylenia decyzji wymiarowej, terminowy zwrot nadpłaty nie wyłącza prawa do oprocentowania nadpłaty, które przysługuje wówczas od dnia zapłaty podatku w wysokości wyższej od należnej, a nie od dnia wydania decyzji uchylającej lub zmieniającej decyzję wymiarową.

I SA/Gd 1142/16

Strona domagała się na podstawie art. 201 § 1 pkt 2 O.p. zawieszenia postępowania podatkowego w sprawie dotyczącej ustalenia wysokości łącznego zobowiązania pieniężnego do czasu rozpatrzenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny skargi wniesionej przez stronę na uprzednio wydane postanowienie odmawiające zawieszenia postępowania podatkowego. Sąd uznał, że złożenie skargi do sądu administracyjnego na postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania nie jest zagadnieniem wstępnym dla rozpoznania sprawy w przedmiocie wysokości

łącznego zobowiązania pieniężnego i nie stanowi przeszkody do kontynuowania czynności procesowych w celu załatwienia sprawy.

I SA/Gd 1495/16

Organ administracji państwowej nie ma kompetencji do rozstrzygania we własnym zakresie sporu o to, czy spółka cywilna istnieje, czy została wypowiedziana i w jakim czasie, czy istniały ważne ku temu powody, o których mówi art. 869 § 2 k.c., gdyż zagadnienie to jest sprawą cywilną. Powyższy pogląd został wyrażony w sprawie dotyczącej orzeczenia odpowiedzialności byłego współnika rozwiązanej spółki cywilnej za zaległości podatkowe tej spółki. Spór dotyczył ustalenia daty rozwiązania spółki cywilnej. Data rozwiązania umowy spółki cywilnej, jak też istnienie tejże spółki w dacie, kiedy powstawały zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie, gdy skarżący był współnikiem, ma bowiem istotne znaczenie z uwagi na treść art. 115 § 2 O.p. Sąd uznał, że organ podatkowy z uwagi na istniejące w sprawie wątpliwości, których usunięcie wymagało złożonej oceny zdarzeń w świetle przepisów prawa cywilnego, nie miał kompetencji do rozstrzygnięcia we własnym zakresie sporu o to, czy spółka cywilna została wypowiedziana i w jakim czasie i czy istniały ważne ku temu powody, o których mówi art. 869 § 2 k.c., istniały zatem podstawy do zawieszenia postępowania na podstawie art. 201 § 1 pkt 2 O.p.

I SA/Gd 1071/16

W sprawie kwestionowana była wiarygodność zeznań jednego ze świadków, którego zeznania posłużyły za ustalenia faktyczne, z uwagi na fakt leczenia się przez świadka z uzależnienia od alkoholu oraz występujące u niego problemy psychiatryczne.

Sąd stanął na stanowisku, że występowanie schorzeń psychicznych samo w sobie nie dyskwalifikuje zeznań świadka na podstawie art. 195 O.p. O tym, czy dana osoba może wystąpić w charakterze świadka decyduje zdolność do postrzegania lub komunikowania spostrzeżeń oceniana przez organ prowadzący postępowanie w chwili kontaktu ze świadkiem. Jeżeli sposób przekazywania informacji przez świadka, oraz treść zeznań nie dają podstawy do zakwestionowania tej zdolności, nie można postawić organom podatkowym skutecznego zarzutu naruszenia przepisów postępowania.

I SA/Gd 1553/16

W sprawie strona podnosiła brak możliwości orzeczenia o odpowiedzialności osoby trzeciej wobec doręczenia decyzji w tym przedmiocie, po upływie pięcioletniego terminu o jakim mowa w art. 118 § 1 O.p.

Do zachowania terminu z art. 118 § 1 O.p. wystarczające jest wydanie decyzji przez organ pierwszej instancji. O ile organ pierwszej instancji orzekł o odpowiedzialności osoby trzeciej zachowując termin na wydanie decyzji określony w art. 118 § 1 O.p., to organ odwoławczy może orzekać w zakresie objętym tą decyzją także po upływie tego terminu, z tym jednak zastrzeżeniem, że nie może zwiększyć zakresu odpowiedzialności osoby trzeciej w porównaniu do zakresu orzeczonego decyzją organu pierwszej instancji.

I SA/Gd 416/17

W przypadku podatników, którymi są placówki medyczne, a zwłaszcza duże jednostki świadczące pomoc medyczną dla znacznej liczby mieszkańców, analiza przesłanki interesu publicznego o jakiej mowa w art. 67a § 1 pkt 3 O.p., nie powinna odbywać się wyłącznie pod kątem rachunku ekonomicznego gminy. W analizie tej należy uwzględnić także skutki związane z ewentualnym nieprawidłowym funkcjonowaniem jednostki medycznej, która w skutek konieczności zapłaty podatku, może nie dysponować wystarczającymi środkami pieniężnymi do realizacji celów, dla których została powołana.

I SA/Gd 850/17

W sprawie podnoszono, że nie doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia z uwagi na wszczęcie postępowania karno-skarbowego, albowiem zdaniem podatnika skutek ten ma miejsce jedynie w sytuacji, gdy wszczęcie tego postępowania dotyczy skonkretyzowanego co do kwoty zobowiązania podatkowego.

W ocenie Sądu niewykonanie zobowiązania, o którym mowa w art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej należy rozumieć nie jako niezapłacenie konkretnej kwoty, ale jako sytuację, gdy istnieją przesłanki do stwierdzenia, że kwota dotychczas zapłacona (np. na podstawie deklaracji) nie jest zgodna z kwotą, w jakiej zobowiązanie podatkowe powstało na mocy przepisów prawa materialnego, regulujących wysokość tego zobowiązania.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017, poz. 1257 ze zm.)

III SA/Gd 1078/16

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego dotyczącego rozgraniczenia nieruchomości, podkreślając, że właściciel nieruchomości jest co do zasady stroną w każdym postępowaniu administracyjnym dotyczącym jego nieruchomości. Oznacza to, że stroną postępowania administracyjnego w sprawie zakończonej zaskarżoną decyzją jest gmina – jako właściciel jednej z rozgraniczanych działek. Organ tej gminy, którym jest wójt gminy jest natomiast właściwy miejscowo i rzeczowo do rozstrzygnięcia sprawy w drodze decyzji administracyjnej.

Sąd uznał za niedopuszczalne prowadzenie przez organ administracji publicznej postępowania administracyjnego i wydawanie decyzji administracyjnej przez jego pracownika (wójta, burmistrza), w sytuacji gdy stroną postępowania, a więc adresatem decyzji, jest jednostka samorządu terytorialnego, którą reprezentuje. Zapobieżeniu tego rodzaju sytuacji, nie dającej pogodzić się z podstawowymi zasadami postępowania administracyjnego służy instytucja wyłączenia pracownika organu (art. 24 § 1 pkt 1 i 4 k.p.a.). Sąd podkreślił, że wójt gminy był właściwy do prowadzenia postępowania administracyjnego o rozgraniczenie nieruchomości, jednak stwierdziwszy, że reprezentowana przezeń gmina jest stroną tego postępowania, i że w związku z tym zachodzą przesłanki jego wyłączenia i z uwagi na charakter sprawy nie ma możliwości wyznaczenia innego pracownika, powinien przerwać tok czynności postępowania i akta przekazać organowi wyższego stopnia w celu wyznaczenia innego organu (art. 26 § 3 k.p.a.).

II SA/Gd 598/17

Oceniając zgodność z prawem postanowienia o odmowie zawieszenia postępowania w sprawie budowy budynku mieszkalnego, Sąd wskazał, że treść art. 101 § 3 k.p.a. należy odczytywać w ten sposób, że zażalenie przysługuje na postanowienie o zawieszeniu postępowania, tj.: "w sprawie zawieszenia postępowania" oraz na postanowienie o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania, czyli: "w sprawie odmowy podjęcia postępowania". Skoro w przepisie tym użyto określenia postanowienie "w sprawie odmowy podjęcia postępowania" i ustawodawca rozumie przez to jedynie postanowienie negatywne, to tak samo należy przyjąć, że postanowieniem "w sprawie zawieszenia postępowania", na które przysługuje zażalenie jest wyłącznie postanowienie o zawieszeniu postępowania. Za taką interpretacją art. 101 § 3 k.p.a. przemawia zarówno wykładnia celowościowa jak i systemowa.

Po nowelizacji art. 101 § 3 k.p.a., która polegała na dodaniu do jego dotychczasowej treści zwrotu "albo odmowy podjęcia zawieszzonego postępowania",

należy nadać nowe znaczenie słowom "w sprawie zawieszenia postępowania". Tym nowym znaczeniem jest rozumienie tego zwrotu jako odnoszącego się do postanowień, którymi zawieszono postępowanie. Wówczas nowe brzmienie art. 101 § 3 k.p.a. ma sens i oznacza, że zażalenie służy nie na wszystkie możliwe postanowienia dotyczące zawieszenia postępowania (o zawieszeniu postępowania, o odmowie zawieszenia postępowania, o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania i o podjęciu zawieszzonego postępowania), ale tylko na postanowienia o zawieszeniu postępowania i o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.)

III SA/Gd 229/17

W ocenie Sądu nie jest możliwe wydanie na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a. decyzji uchylającej zaskarżoną decyzję, jak i decyzji poprzedzającej oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, gdyż decyzja taka oznaczałaby otwarcie nowego toku instancji w sprawie. W ten sposób strona skarżąca do sądu administracyjnego ostateczną decyzję organu odwoławczego otrzymywałaby decyzję kasacyjną cofającą sprawę do punktu wyjścia, do organu pierwszej instancji. Ochrona interesów strony skarżącej, zawarta w istocie skargi do sądu administracyjnego, stanowiącej wyraz wyboru przez nią drogi postępowania sądowoadministracyjnego, nakazuje taką wykładnię uprawnień przyznanych organowi administracyjnemu, która nie będzie pozostawała w sprzeczności z podstawową funkcją skargi do sądu administracyjnego, jaką jest uruchomienie postępowania sądowoadministracyjnego. W związku z wniesieniem takiej skargi i w toku postępowania, które ona uruchomiła, nie może – wskutek decyzji kasacyjnej – zostać uruchomiony nowy tok instancji administracyjnych w sprawie, która już taki tok instancji przeszła i została rozstrzygnięta ostateczną decyzją.

II SA/Gd 751/17, II SA/Gd 619/17, II SA/Gd 734/17, II SA/Gd 677/17

Zgodnie z art. 9 pkt 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017r., poz. 935) w dziale III ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi po rozdziale 3 dodano rozdział 3a o tytule "Sprzeciw od decyzji".

Sąd przyjął stanowisko, że sprzeciw składany na podstawie art. 64 a K.p.a. nie jest środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy decyzji ani prawidłowości zastosowania przez organ drugiej instancji przepisów prawa procesowego niezwiązanych z podstawami kasatoryjnymi. Sprzeciw jest kierowany przeciwko uchyleniu decyzji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Kontrola dokonywana przez sąd administracyjny w ramach tego środka ma charakter formalny.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2017 r., poz. 1201 ze zm.)

I SA/Gd 558/17

W sprawie w przedmiocie zarzutu na prowadzenie egzekucji administracyjnej na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przez wierzyciela Dyrektora Centrum Obsługi Finansowej Poczty Polskiej w związku z nieuiszczeniem opłat abonamentowych skarżąca wskazała, że pismem z dnia 18 sierpnia 2015 r. złożyła wniosek do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o umorzenie zaległych należności.

Sąd wskazał, że w art. 4 ust. 1 pkt. 1-8 ustawy o opłatach abonamentowych określone zostały grupy osób uprawnionych do zwolnienia od opłat za korzystanie z odbiorników RTV.

Z akt sprawy wynika, że na dzień 8 czerwca 2016 r. (data wydania przez wierzyciela postanowienia o uznaniu zarzutu za niezasadny) Poczta Polska S.A. nie dysponowała dokumentem, który stanowiłby o dopełnieniu przez skarżącą w urzędzie pocztowym formalności związanych z uzyskaniem zwolnienia od opłat z tytułu abonamentu RTV wcześniej niż w dniu 13 kwietnia 2016 r., w związku z czym zwolnienie przysługuje stronie od miesiąca maja 2016 r.

Skoro wierzyciel uznał za niezasadny zarzut nieistnienia obowiązku zapłaty abonamentu RTV, to w świetle przepisu art. 34 § 1 u.p.e.a. Naczelnik Trzeciego Urzędu Skarbowego w Gdańsku, a w konsekwencji Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku, jako związany wypowiedzią wierzyciela, nie mógł kwestionować takiego rozstrzygnięcia. Dyrektor izby skarbowej właściwy w sprawie nie jest uprawniony do ingerowania w treść stanowiska wyrażonego przez wierzyciela na podstawie art. 34 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Stanowisko wierzyciela odnośnie zarzutów zgłoszonych na podstawie art. 33 pkt 1-5 u.p.e.a. jest wiążące także dla odwoławczego organu egzekucyjnego, sprawującego jednocześnie nadzór nad egzekucją administracyjną. Uprawnienie organu sprawującego nadzór nad egzekucją administracyjną (art. 23 § 2 u.p.e.a.) nie stwarza podstaw do kontroli przez egzekucyjny organ odwoławczy (organ nadzorujący) stanowiska wierzyciela w sprawie zgłoszonych zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym (art. 34 § 1 u.p.e.a.). Organ egzekucyjny nie jest i nie może być organem odwoławczym w stosunku do wierzyciela.

WYDZIAŁ I

ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

1. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2343 ze zm.)

I SA/Gd 1122/17

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną dotyczącą podatku dochodowego od osób prawnych, Sąd stwierdził, że momentem powstania przychodu z tytułu prowizji należnych Spółce w związku z udzielaniem długoterminowych pożyczek gotówkowych, w myśl art. 12 ust. 3a u.p.d.o.p., jest data wykonania usługi jednorazowej, tj. data udzielenia pożyczki przez Spółkę (podpisanie umowy). Przychód z tytułu prowizji stanowiącej opłatę należną Spółce z tytułu kosztów związanych z udzielonymi pożyczkami, stanowi przychód należny związany z prowadzoną działalnością gospodarczą, choćby nie został jeszcze faktycznie otrzymany. Nie ma przy tym znaczenia fakt płatności prowizji wraz z każdą miesięczną ratą spłaty pożyczki, a więc w miesięcznych okresach rozliczeniowych. Wcześniejsza spłata pożyczki wraz z należną prowizją za okres faktycznego korzystania przez pożyczkobiorcę z pożyczki nie zmienia faktu, że w momencie zawarcia umowy pożyczki prowizja jest należna za okres, na jaki pożyczka zostaje udzielona, a jedynie jej płatność została przewidziana w miesięcznych okresach rozliczeniowych. Umowa pożyczki określa wysokość odpłatności (prowizji) z tytułu świadczenia tej usługi. Określenie wymagalności spłaty prowizji wraz z ratami pożyczki nie zwalnia z zasady określającej powstanie przychodu z datą wykonania usługi, a więc zawarcia umowy pożyczki.

I SA/Gd 400/17

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych, Sąd uchylając zaskarżoną interpretację, dokonał wykładni art. 17 ust. 1 pkt 23 i pkt 24 u.p.d.o.p. i stanął na stanowisku, że warunek

pochodzenia środków z bezzwrotnej pomocy z międzynarodowych instytucji finansowych lub od rządów państw obcych dotyczy pierwotnego źródła, z którego ostatecznie pochodzi dochód. Bez znaczenia pozostaje natomiast okoliczność, czy środki te są wypłacane bezpośrednio przez instytucje międzynarodowe, czy też następuje to za pośrednictwem podmiotów krajowych również przy wykorzystaniu mechanizmu prefinansowania. Sam sposób wypłaty środków finansowych z bezzwrotnej pomocy Unii Europejskiej i innych wymienionych w przepisach instytucji międzynarodowych w ramach realizowanych programów jest wyłącznie kwestią techniczną, która nie ma znaczenia dla oceny źródła ich pochodzenia i w konsekwencji spełnienia przesłanki omawianego zwolnienia podatkowego.

Ustawodawca w analizowanym przepisie określił jako warunek zwolnienia podatkowego pochodzenie dochodu otrzymanego przez podatnika ze wskazanych środków pomocowych, nie wprowadził jednak wymogu, aby dochód ten pochodził bezpośrednio ze środków pomocowych. Użycie czasownika "pochodzić" w treści art. 17 ust. 1 pkt 23 u.p.d.o.p. nie może oznaczać, że zwolnienie podatkowe uzależnione jest od bezpośredniego pochodzenia uzyskanego przez podatnika dochodu ze środków pomocowych. Wystarczy, aby dochód ten pochodził, wywodził się ze środków pomocowych.

I SA/Gd 514/17

Przepis art. 15 ust. 4e u.p.d.o.p. nie znajduje zastosowania do kosztów bezpośrednich, jakimi są koszty składki reasekuracyjnej.

2. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016r., poz. 2032 ze zm.)

I SA/Gd 195/17

Sąd, uwzględniając skargę na decyzję w przedmiocie odpowiedzialności spadkobiercy podatnika w podatku dochodowym od osób fizycznych od dochodu uzyskanego z tytułu sprzedaży udziału 1/2 części w lokalu mieszkalnym wskazał, że istotne w sprawie jest wyjaśnienie, czy wydatki na dowód których przedłożona została faktura sprzed daty zbycia nieruchomości zostały poczynione ze środków uzyskanych w związku z realizacją umowy przedwstępnej stanowiącej tytuł wpłaty na rzecz zbywców lokalu zaliczkowej kwoty 15.000 zł. W ocenie Sądu, w sytuacji potwierdzenia poniesienia wydatków w czasie, gdy skarżąca i mąż dysponowali kwotą 15.000 zł zaliczoną następnie na poczet ceny sprzedaży, nie ma prawnych przeszkód uznania, że wydatek został poczyniony ze środków uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości na realizację własnych celów mieszkaniowych i tym samym będzie podlegał zwolnieniu na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 131 powołanej ustawy.

I SA/Gd 804/17

W sprawie w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych Sąd wyraził pogląd że pojęcie „nabycia” użyte w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. należy rozumieć w znaczeniu najbardziej ogólnym jako uzyskanie własności lub innego prawa majątkowego w każdy prawem przewidziany sposób.

Sąd stwierdził, że sprzedaż udziałów w nieruchomości w ramach podziału majątku spadkowego jest czynnością odpłatną nieobjętą przepisem art. 1 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku od spadków i darowizn. W ocenie Sądu dział spadku, jako niewymieniony w katalogu zawartym w art. 1 ust. 1 pkt 1 i art. 2 ustawy o podatku od spadków i darowizn, nie stanowi czynności opodatkowanej tym podatkiem.

Organy podatkowe błędnie uznały za przychód z odpłatnego zbycia nieruchomości całej przypadającej na skarżącego kwoty, bez uwzględnienia, że została

ona pomniejszona o wykonane zapisy testamentowe oraz wynagrodzenie wykonawcy testamentu.

Sąd wskazał, że na mocy art. 9 ust. 1 i ust. 2 u.p.d.o.f. przedmiotem opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych są dochody, stanowiące nadwyżkę sumy przychodów z danego źródła nad kosztami ich uzyskania. Z kolei przychodami zgodnie z art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. są – między innymi – otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne. Przychodem jest zatem takie przysporzenie majątkowe o charakterze trwałym, które definitywnie powiększa mienie określonej osoby fizycznej, czyli przysługujące jej aktywa.

Skoro zarówno z testamentu, jak i z rozliczenia masy spadkowej znajdujących się w katach sprawy wynika, że uzyskana kwota ze sprzedaży nieruchomości została pomniejszona m.in. o kwoty wydatków tytułem realizacji zapisów testamentowych, to prowadzi to do wniosku, że wykonanie zapisów testamentowych pomniejszyło przychód uzyskany ze sprzedaży nieruchomości nabytej w drodze spadku.

Organy podatkowe wyliczyły kwotę przysporzenia bez uwzględnienia pomniejszenia potrąconych kwot z tytułu realizacji zapisów testamentowych, zatem naruszyły powołane przepisy art. 9 ust. 1 i art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f.

W sprawie zostało zgłoszone na podstawie art. 137 § 2 zd. 3 p.p.s.a. zdanie odrębne dotyczące uzasadnienia wyroku.

W uzasadnieniu wskazano, że rygorystyczne odczytanie przepisu art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych prowadzi do niewspółmiernego obowiązku spadkobierców daniny podatkowych w sytuacji wielości osób powołanych do spadku z uwagi na wymóg korzystania z lokalu przez pięć lat od nabycia oraz brak realnej możliwości skorzystania z mechanizmu zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 138 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Zgodnie z art. 22 ust. 6d za koszty uzyskania przychodu z tytułu odpłatnego zbycia, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a-c, nabytych w drodze spadku, darowizny lub w inny nieodpłatny sposób, uważa się udokumentowane nakłady, które zwiększyły wartość rzeczy i praw majątkowych, poczynione w czasie ich posiadania oraz kwotę zapłaconego podatku od spadków i darowizn w takiej części, w jakiej wartość zbywanej rzeczy lub prawa przyjęta do opodatkowania podatkiem od spadków i darowizn odpowiada łącznej wartości rzeczy i praw majątkowych przyjętej do opodatkowania podatkiem od spadków i darowizn.

Stosowanie do treści art. 30e od dochodu z odpłatnego zbycia nieruchomości i praw określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a-c podatek dochodowy wynosi 19% podstawy obliczenia podatku (ust.1). Podstawą obliczenia podatku, o której mowa w ust. 1, jest dochód stanowiący różnicę pomiędzy przychodem z odpłatnego zbycia nieruchomości lub praw określonym zgodnie z art. 19, a kosztami ustalonymi zgodnie z art. 22 ust. 6c i 6d, powiększoną o sumę odpisów amortyzacyjnych, o których mowa w art. 22 h ust.1 pkt 1, dokonanych od zbywanych nieruchomości lub praw (ust.2).

I SA/Gd 210/17

W sprawie w przedmiocie wniosku o interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego Sąd stwierdził, że pojęcie „podatku od wartości dodanej” – jest tożsame z pojęciem podatku od towarów i usług. Z tej przyczyny uznał za nietrafne stanowisko organu, że pomniejszenie przychodów, uregulowane w art. 14 ust. 1 u.p.d.o.f. dotyczyło tylko podatku od towarów i usług, natomiast nie dotyczyło "podatku od wartości dodanej".

I SA/Gd 971/17

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, skarżąca zadała następujące pytanie: czy należność główna wraz z odsetkami do dnia otwarcia spadku tj. wierzytelność nabyta przez wnioskodawczynię w drodze dziedziczenia, która wchodziła w skład masy spadkowej podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych w momencie jej zapłaty na podstawie przepisu art. 20 ust. 1 u.p.d.o.f., czy też jest zwolniona z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3) u.p.d.o.f.?

Zdaniem wnioskodawczyni otrzymane przez nią środki pieniężne tytułem zapłaty należności głównej oraz odsetki naliczone do dnia otwarcia spadku po zmarłej matce wnioskodawczyni nie będą opodatkowane podatkiem dochodowym od osób fizycznych, gdyż zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 pkt 3) u.p.d.o.f. przepisów ustawy nie stosuje się do przychodów podlegających przepisom o podatku od spadków i darowizn.

Organ podatkowy wskazał, że w jego ocenie przepis art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f. nie ma zastosowania, gdy spadkobierca w związku z oddziedziczonym prawem majątkowym w okresie późniejszym uzyskuje środki pieniężne z realizacji tego prawa stanowiące przychody podlegające opodatkowaniu podatkiem dochodowym.

W ocenie Sądu, realizacja roszczenia, czyli wykonanie prawa majątkowego, jest tylko technicznym etapem jego istnienia. Nie jest to odrębny akt obrotu, ani odrębna czynność prawna.

Sąd stwierdził, że nieprawidłowe jest stanowisko organu, polegające na rozdzieleniu nabycia wierzytelności o spłatę jako składnika majątkowego wchodzącego w skład spadku od momentu jego realizacji i w rezultacie uznanie, że otrzymane środki finansowe z tytułu realizacji przedmiotowej wierzytelności nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od spadków i darowizn. W ocenie Sądu prawidłowe jest stanowisko polegające na przyjęciu, że skoro przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizn stosuje się do nabycia praw majątkowych w drodze dziedziczenia, zaś nabyte przez spadkobierców roszczenie o otrzymanie spłaty równowartości wierzytelności zmarłej wchodzi do spadku po zmarłej, to przychody z tytułu nabycia tego prawa majątkowego podlegają opodatkowaniu na podstawie powyższej ustawy. Sąd stwierdził, że w sytuacji otrzymania przez spadkobierców spłaty, jako pieniężnego surrogatu wierzytelności zmarłego, należy stosować przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizn.

I SA/Gd 422/17

Zawarcie umowy przedwstępnej (a także umowy tzw. deweloperskiej), jak też dokonanie - stosownie do tej umowy - wpłat na poczet ceny, nie oznaczają nabycia własności nieruchomości.

Wobec braku umowy definitywnie przenoszącej prawo własności lokalu mieszkalnego w terminie wskazanym w art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f., w omawianej sprawie organy zasadnie nie uwzględniły wydatków poniesionych przez skarżącą na spłatę rat kapitałowo-odsetkowych związanych z zawartą umową kredytową dotyczącą sfinansowania zakupu lokalu. Literalne brzmienie art. 21 ust. 25 pkt 2a u.p.d.o.f. jednoznacznie kwalifikuje do wydatków wyłącznie spłatę kredytu oraz odsetki od tego kredytu. W sytuacji gdy umowa przenosząca własność nieruchomości nie została zawarta, brak podstaw do uznania że przedmiotowe kwoty zostały przeznaczone na cele określone w art. 21 ust. 25 u.p.d.o.f.

I SA/Gd 442/17

Z treści art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. wynika, że do zastosowania ulgi w nim przewidzianej konieczne jest spełnienie dwóch warunków, a mianowicie: wydatkowanie przychodu na własne cele mieszkaniowe i dokonanie tej czynności przed upływem dwuletniego terminu od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło zbycie. W ocenie

sądu, w świetle przedstawionego stanu faktycznego sprawy, skarżący spełnił wszystkie przesłanki wskazane w tym przepisie.

Sąd dokonując wykładni językowej art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f., stwierdził, że nabycie, jak i wydatki związane z tym nabyciem winny być dokonane po sprzedaży lokalu mieszkalnego. Wykładnia art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. nie wskazuje, aby kolejność nabycia i zbycia nieruchomości była przesłanką zwolnienia dochodu z opodatkowania. Ustawodawca wymaga jedynie, żeby dochód uzyskany ze sprzedaży nieruchomości został spożytkowany w przewidzianym terminie na określone cele. Sąd wyraził pogląd, że gdyby ustawodawca zamierzał udostępnić omawianą ulgę tylko tym podatnikom, którzy wprawdzie zbywają nieruchomość, a następnie nabywają nową nieruchomość, która miałaby służyć zaspokojeniu ich potrzeb mieszkaniowych, użyłby takiego zwrotu.

I SA/Gd 633/17

Stosując dyrektywy wykładni językowej Sąd uznał, że w sprawie spełnione zostały przesłanki, od których przepis art. 21 ust. 1 pkt 120 u.p.d.o.f. uzależnia zastosowanie omawianego zwolnienia.

Nieuprawnione było odwoływanie się do zawartej w art. 4 ust. 2 ustawy o drogach publicznych definicji, skoro przepis art. 21 ust. 1 pkt 120 u.p.d.o.f. takiego zawężającego warunku nie zawiera. Jedyne zawarte w tym przepisie odesłanie dotyczy ustawy o gospodarce nieruchomościami, przy czym nie jest to odesłanie do całej regulacji ustawy, lecz jedynie do jej konkretnego przepisu. Odesłanie to ma na celu zdefiniowanie zakresu przedmiotowego inwestycji, których budowa będzie skutkowała zastosowaniem spornego zwolnienia podatkowego. Skoro więc przepis art. 143 ust. 2 u.g.n. stanowi, że przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się m.in. budowę drogi, to przyjęć należy, że ustawodawcy chodziło o każdą drogę jako pas ziemi łączący miejscowości lub punkty terenu, przystosowany do komunikacji.

I SA/Gd 816/17

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną, Sąd dokonując wykładni przepisu art. 21 ust. 1 pkt 68a u.p.d.o.f. uznał, że świadczenie (wydanie nagrody o wartości nieprzekraczającej jednorazowo kwoty 200 zł) spełniane na rzecz uczestnika (zwycięzcy) konkursu, organizowanego w celu reklamy produktów i promocji działalności Spółki, ma charakter świadczenia nieodpłatnego. Definicja nieodpłatnego świadczenia nie wyklucza tego, że otrzymujący świadczenie musi podjąć jakieś działania, aby świadczenie otrzymać. Istotne jest to, aby w zamian za to świadczenie (kwalifikowane jako nieodpłatne) nie wykonywał żadnego świadczenia wzajemnego. Działanie - polegające na spełnieniu wymogów przewidzianych w regulaminie, które jest warunkiem otrzymania świadczenia (nagrody), nie ma charakteru świadczenia wzajemnego. Nie można zatem uznać stosunku pomiędzy organizatorem promocji, a uczestnikiem za umowę wzajemną. O braku nieodpłatności świadczenia w organizowanych konkursach nie przesądza fakt, że nagrody wydawane w konkursach nie są wydawane wszystkim uczestnikom organizowanego przedsięwzięcia, a tylko zwycięzcom wyłonionym w drodze rywalizacji. To nie fakt wydawania nagród nie wszystkim uczestnikom konkursu, a okoliczność skierowania konkursów do szerokiego grona odbiorców przesądza o nieodpłatnym charakterze wydawanych nagród.

I SA/Gd 1493/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych, Sąd, uchylając zaskarżoną decyzję, stanął na stanowisku, że jeżeli sprzedaż nieruchomości następuje w wykonywaniu działalności gospodarczej, wówczas przychód z tytułu tej sprzedaży jest opodatkowany jako przychód z działalności

gospodarczej, natomiast jeżeli sprzedaż nieruchomości nie następuje w wykonywaniu tej działalności, to należy ją rozpatrywać jako źródło przychodu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. Zamiar prowadzenia działalności gospodarczej uzewnętrznia się, poprzez dokonywanie czynności faktycznych i prawnych o określonym charakterze, zaś rzeczywisty charakter tych czynności, a nie subiektywne przekonanie podatnika, decyduje o tym, czy wykonywane przez daną osobę działania stanowią działalność gospodarczą. Zatem w przypadku, gdy działalność podatnika odpowiada warunkom opisanym w art. 5a pkt 6 u.p.d.o.f. stanowiąc działalność zarobkową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły, prowadzoną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, z której uzyskane przychody nie są zaliczane do innych przychodów ze źródeł wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 4-9 u.p.d.o.f., to nie można takiej działalności kwalifikować inaczej niż pozarolnicza działalność gospodarcza.

I SA/Gd 114/17

Spór w sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia kwestii, czy skarżąca była uprawniona do skorzystania z ulgi opisanej w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a) i e) u.p.d.f. w odniesieniu do kredytu, który służył sfinansowaniu sprzedawanej nieruchomości.

Sąd przyznał, że wprawdzie wykładnia językowa spornej regulacji mogłaby prowadzić do uznania, że zwolnione z opodatkowania są przychody przeznaczone na wszelkie spłaty kredytów i odsetek od kredytów zaciągniętych na cele mieszkaniowe, a zatem także na nabycie zbywanej nieruchomości, jednakże zasada pierwszeństwa wykładni językowej nie oznacza, że interpretator może całkowicie pominąć wykładnię systemową lub celowościową.

Odwołując się do wykładni systemowej wewnętrznej Sąd podkreślił, że jednym z warunków skorzystania z ulgi określonej w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. e) u.p.d.f. jest to, żeby kredyt lub pożyczka zostały zaciągnięte na cele wymienione pod lit. a) ust. 1 pkt 32 tego przepisu. Zarówno literalne brzmienie art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a i e u.p.d.f. we wzajemnej relacji, jak i zasady logicznego rozumowania nie pozwalają na przyjęcie, że cele te można finansować (bezpośrednio lub pośrednio) z kwoty uzyskanej ze sprzedaży przedmiotu tego właśnie: nabycia, budowy, rozbudowy, nadbudowy, przebudowy lub adaptacji. Celem ustawodawcy wprowadzającego analizowaną ulgę było zachęcenie podatników do nabywania, w miejsce zbywanych nieruchomości czy praw majątkowych, innych nieruchomości lub praw z przeznaczeniem na zaspokojenie ich potrzeb mieszkaniowych.

I SA/Gd 1629/16

Strona wniosła o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie skutków podatkowych sprzedaży nieruchomości. Ze stanu faktycznego wynikało, że małżonkowie dokonali rozszerzenia ustawowej wspólności majątkowej obejmującego m.in. nieruchomość stanowiącą dotąd majątek osobisty jednego z małżonków, a następnie sprzedali tę nieruchomość po upływie 5 lat od daty nabycia nieruchomości przez małżonka lecz przed upływem 5 lat od daty rozszerzenia ustawowej współwłasności. Sąd podzielił stanowisko strony, że włączenie w drodze umowy rozszerzającej wspólność majątkową do majątku wspólnego małżonków nieruchomości stanowiącej majątek odrębny jednego z małżonków nie stanowi nabycia w rozumieniu art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Pięcioletni termin, o którym mowa we wspomnianym przepisie należy liczyć od końca roku kalendarzowego, w którym jej małżonek nabył nieruchomość.

3. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2017 r., poz. 1221 ze zm.)

I SA/Gd 67/17

O kwalifikacji wydatków na infrastrukturę wodno-kanalizacyjną, jako związanych z działalnością gospodarczą gminy, bądź z inną jej działalnością, nie przesądza wewnętrzny charakter rozliczeń pomiędzy gminą a jej jednostkami z tytułu dostarczanej wody i odbioru ścieków. Kwalifikacja tych wydatków zależy bowiem od tego, jakiej działalności prowadzonej przez gminę służy infrastruktura, a w opisanym przypadku służy ona działalności niepodlegającej opodatkowaniu VAT (tj. działalności szkół, Ośrodka Pomocy Społecznej oraz Zespołu Kształcenia i Wychowania). Stanowisko organu, że w odniesieniu do wydatków bieżących i inwestycyjnych na infrastrukturę wodno-kanalizacyjną, gmina będzie zobowiązana do zastosowania proporcji na podstawie art. 86 ust. 2a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. u.p.t.u. zostało ocenione jako prawidłowe.

I SA/Gd 591/17

W sytuacji gdy w wyniku decyzji z mocy prawa doszło do przejścia własności gruntów w zamian za odszkodowanie, to sytuacja taka stanowi odpłatną dostawę towarów, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 u.p.t.u.

I SA/Gd 832/17

Zarówno wykładnia systemowa, jak i celowościowa sprzeciwia się nałożeniu na dłużnika pozostającego w stanie upadłości obowiązku dokonania korekty, o której mowa w art. 89b u.p.t.u., jeżeli w dniu dokonania korekty postępowanie upadłościowe już się toczy. Dokonanie korekty, o której mowa w art. 89a i art. 89b u.p.t.u., już w toku postępowania upadłościowego, stanowiłoby istotną ingerencję w tok tego postępowania, zmieniając kolejność zaspokajania wierzycieli, w ten sposób, że zaspokaja jednego z wierzycieli dłużnika, w miejsce którego pojawia się inny wierzyciel w osobie Skarbu Państwa, powodując transformację zobowiązania w zakresie podatku VAT z czwartej kolejności zaspokojenia (wartość faktury brutto wierzyciela ze stosunków gospodarczych i ogólnie cywilnoprawnych) do kategorii trzeciej (podatki).

I SA/Gd 1221/17

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną dotyczącą podatku od towarów i usług, Sąd wskazał, że o ile dostarczane towary stanowią część i wyposażenie do jednostek pływających, o których mowa w art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT, to ich dostawa będzie korzystać z preferencyjnej stawki podatku w wysokości 0%, na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o VAT (stanowiącego implementację art. 148 lit. c Dyrektywy 2006/112/WE), również w sytuacji gdy dokonywana będzie na rzecz pośrednika. Dostawa części do jednostek pływających i wyposażenia tych jednostek, jeżeli są w nie wbudowywane lub służą ich eksploatacji, dokonywana na rzecz pośrednika, a nie bezpośrednio podmiotu budującego statek, eksploatującego go lub zajmującego się remontem, przebudową lub konserwacją statku lub jego części składowych, korzysta z preferencyjnej stawki podatku określonej w art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o VAT. Zwolnienie to ma bowiem charakter przedmiotowy i jego zastosowanie zależy wyłącznie od spełnienia wskazanych w nim przesłanek, dotyczących towaru stanowiącego przedmiot dostawy. Istotny jest specyficzny charakter części i wyposażenia, który wymusza ich użycie jako elementu statku. Stawką 0% objęta jest także sprzedaż towaru, który jest później wykorzystywany do wytworzenia towaru będącego "częścią" lub "wyposażeniem", o ile jego charakter jest na tyle specyficzny, że wymusza użycie tego towaru jako elementu części czy wyposażenia statku.

Zastosowanie stawki preferencyjnej jest niezależne od statusu nabywcy towaru, jak i jego dostawcy. Z w/w przepisu nie wynika obowiązek bezpośredniego dostarczania przedmiotowego towaru na rzecz podmiotu, który wykorzystuje daną część – podmiotu budującego statek, eksploatującego go lub zajmującego się remontem, przebudową lub konserwacją statku lub jego części składowych. Włączenie pośrednika w łańcuch sprzedaży produktów nie pozbawia prawa do zastosowania preferencyjnej stawki podatku VAT.

I SA/Gd 269/17

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku od towarów i usług, Sąd uchylając zaskarżoną decyzję, stanął na stanowisku, że nie jest trafna teza, że faktem przesądzającym dla zastosowania właściwej stawki podatku w polskiej ustawie ma być sposób zakwalifikowania danego towaru lub usługi do grupowania PKWiU. W pierwszej kolejności w oparciu o przepisy prawa podatkowego należy rozstrzygnąć, czy w sprawie mamy do czynienia ze świadczeniem usług czy też z dostawą towarów, a następnie dopiero, jeżeli dla danych towarów lub usług przepisy ustawy lub przepisy wykonawcze wydane na jej podstawie powołują symbole statystyczne, uzasadnione jest sięgnięcie do klasyfikacji statystycznej.

Sąd, rozgraniczając dostawę gotowych posiłków od usługi gastronomicznej, wskazał również, że okoliczności faktyczne, jak położenie punktu sprzedaży w ogólnodostępnym miejscu, ogólnodostępny charakter stolików i krzeseł, dostępność naczyń i sztućców, brak obsługi kelnerskiej, brak doradztwa klientom co do wyboru dania; brak serwisu w ścisłym znaczeniu, polegającego na przyjmowaniu zamówień przy stoliku, przekazywaniu ich do kuchni, przygotowania dania na podstawie złożonego zamówienia, układaniu dań na talerzu i podawaniu ich klientom do stolika; brak odbioru pustych naczyń; brak pełnej, ozdobnej zastawy stołowej oraz typowych dla restauracji elementów ozdobnych/dekoracyjnych; brak szatni i stojaków na okrycia - pozwalają stwierdzić, że świadczenie jest dostawą gotowych posiłków. Sama obecność stolików, zastawy wielokrotnego użytku, ogrzewania i oświetlenia, nie wystarcza jeszcze do przyjęcia, że konsumpcja na miejscu jest zasadniczym celem zawartej transakcji.

I SA/Gd 874/17

W sprawie ze skargi na postanowienie wydane w trybie art. 87 ust. 2 ustawy o VAT Sąd podniósł, że każdorazowo postanowienie, na mocy którego naczelnik urzędu skarbowego dokonuje przedłużenia terminu zwrotu podatku od towarów i usług, powinno wskazywać przewidywany, najbardziej prawdopodobny termin zakończenia czynności związanych z tym zwrotem. Zamieszczenie w postanowieniu o przedłużeniu terminu zwrotu podatku od towarów i usług terminu, do jakiego to przedłużenie następuje, ma znaczenie gwarancyjne dla podatnika, pozwala także na zbadanie zachowania reguły proporcjonalności tego instrumentu w konkretnej sytuacji.

Jedynie określone konkretną datą przedłużenie terminu zwrotu podatku od towarów i usług, a nie w sposób niejako blankietowy „do czasu zakończenia czynności weryfikacyjnych”, pozwala na realizację opisanych wyżej zasad.

I SA/Gd 925/16

W sprawie dotyczącej obrotu towarem w ramach tzw. karuzeli podatkowej, ustalono, że strona skarżąca uczestniczyła w procedurze mającym na celu wyłudzenie podatku VAT, w ramach tzw. mechanizmu karuzeli podatkowej polegającej na tym, że pierwszym ogniwem był podmiot nieistniejący, tzw. znikający podatnik, który nie składał deklaracji podatkowych, kolejne podmioty przefaktuowały dostawę, doliczając niewielką marżę, składały deklaracje podatkowe, a ostatni podmiot w łańcuchu dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy towarów (podatek należny

równoważy się z naliczonym), wykazując nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym do zwrotu na rachunek bankowy.

W przypadku gdy z okoliczności sprawy wynika, że przeprowadzanie transakcji nie miało żadnego celu gospodarczego (towar, jeśli był, to "krążył" między tymi samymi podmiotami), a ich celem było wyłącznie wyłudzenie VAT-u, transakcje te pozostają poza tym podatkiem, bowiem "popelnienie oszustwa podatkowego" nie jest działalnością gospodarczą akceptowaną przez Dyrektywę 112, czyli transakcja taka nie jest wykonywana przez podmioty działające w charakterze podatników VAT. Takie czynności, w świetle zasady walki z nadużyciami w podatkach od wartości dodanej, należy uznać za "czynności, które nie zostały dokonane" w rozumieniu art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy.

Faktury dokumentujące te czynności, które zostały dokonane jedynie w celu uzyskania korzyści podatkowej, nie mogą stanowić podstawy do obniżenia kwot podatku stosownie do art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) u.p.t.u.

I SA/Gd 513/17

W sprawie dotyczącej podatku od towarów i usług organy pozbawiły stronę prawa do odliczenia VAT z faktury dotyczącej zapłaty czynszu za dzierżawę nieruchomości w oparciu o przepis art. 88 ust. 3a pkt 4 lit c u.p.t.u., uznając, że dokonana transakcja miała na celu obejście prawa i jako taka jest nieważna w myśl art. 58 K.c. Organy nie kwestionowały, że umowa dzierżawy została skutecznie zawarta i wykonana, że czynsz dzierżawy został zapłacony oraz że spółka wykorzystuje wydzierżawioną nieruchomość do wykonywania czynności opodatkowanych, stwierdziły jednak, że prawo własności tej nieruchomości było w krótkim okresie czasu przenoszone na kolejne osoby w podejrzanych okolicznościach. Sąd uznał jednak, że nie miało to wpływu na prawo do odliczenia podatku naliczonego, bowiem wynikające z art. 86 ust. 1 u.p.t.u. warunki zostały spełnione. Skoro nie są kwestionowane takie okoliczności jak ważność umowy dzierżawy oraz wykonywanie przez spółkę czynności opodatkowanych, to fakt, że prezes zarządu spółki powierzył faktyczne prowadzenie jej spraw jej wspólnikowi, pozostaje bez znaczenia w niniejszej sprawie, dotyczącej prawa do odliczenia podatku naliczonego. Podobnie założenie Spółki w celu zawarcia umowy dzierżawy nieruchomości i następnie wykorzystywania tejże nieruchomości do działalności opodatkowanej, nie jest obejściem prawa podatkowego. Jest to bowiem prawnie dopuszczalna konstrukcja często stosowana w obrocie gospodarczym.

Jeżeli obowiązujący porządek prawny stwarza podatnikowi możliwość wyboru kilku legalnych konstrukcji do osiągnięcia zamierzonego celu gospodarczego, z których każda będzie miała inny wymiar podatkowy, to wybór najkorzystniejszego podatkowo rozwiązania nie może być traktowany jako obejście prawa

I SA/Gd 7/17

Sprawa dotyczyła uprawnienia do skorzystania z tzw. "ulgi na złe długi" uregulowanej w art. 89a ustawy VAT, w odniesieniu do wierzytelności jakie przysługiwały wobec podmiotu, który w momencie dokonywania korekty znajdował się w upadłości likwidacyjnej.

W ocenie Sądu nowe zasady stosowania tzw. ulgi na złe długi mają zastosowanie do wierzytelności, które powstały od dnia 1 stycznia 2013 r. oraz do wierzytelności powstałych przed tą datą, których nieściągalność została uprawdopodobniona w 2013 r., ale zgodnie z nowymi zasadami, tj. w 2013 r. upłynął 150 dzień od dnia upływu terminu ich płatności. W stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2012 r. przepisy art. 89a oraz art. 89b u.p.t.u. uniemożliwiały dokonanie korekty z tytułu nieściągalnej wierzytelności, o której mowa w tych przepisach,

w sytuacji gdy dłużnik w czasie dokonywania korekty był w trakcie postępowania upadłościowego.

4. Ustawa z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017r., poz. 1785 ze zm.)

I SA/Gd 1426/16

Sąd wskazał, że osoba podatnika podatku od nieruchomości jest ustalana przez organ podatkowy na podstawie informacji o nieruchomości składanych przez osoby fizyczne. Dopiero w sytuacji, gdy nie ma tych dokumentów, organ podatkowy, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, wymierza podatek na podstawie posiadanych i uzyskanych w wyniku postępowania informacji. Przy opodatkowaniu gruntów wymiar podatku odbywa się na podstawie danych wynikających z ewidencji gruntów i budynków. Na podstawie danych zawartych w ewidencji ustalany jest tylko właściciel lub władający gruntem. Natomiast określenie podatnika następuje na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. Dane tych podmiotów zamieszczone w ewidencji nie korzystają z domniemania prawdziwości (jak odpowiednie wpisy w księdze wieczystej) ani też rękojmi wiary publicznej tych wpisów (w przeciwieństwie do rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych). Jeżeli istnieją niezgodności między informacjami zawartymi w ewidencji a rzeczywistym stanem faktycznym lub prawnym, powinny być podjęte przez organ prowadzący ewidencję, z urzędu lub na wniosek właściciela (władającego), działania zmierzające do wprowadzenia stosownych zmian. W sprawach oczywistych, kiedy podatnik uprawdopodobni, przedkładając stosowne dokumenty, że nie jest (bądź też jest) właścicielem nieruchomości, organy podatkowe powinny ten fakt uwzględnić.

W ocenie Sądu taki tryb postępowania jest zgodny z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne, który stanowi, że podstawą wymiaru podatku są dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków, prowadzonej przez starostwa powiatowe.

Ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postępowaniach administracyjnych i w każdym przypadku, gdy dane zawarte w deklaracji, czy informacji złożonej przez podatnik, są niezgodne z danymi wynikającymi z ewidencji, rozstrzygające znaczenie dla opodatkowania gruntów mają zapisy wynikające z ewidencji.

I SA/Gd 1067/17

W skardze na decyzję ustalającą wysokość zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2016 r. skarżący wskazał, że budynek młyna był i nadal jest wykorzystywany wyłącznie na cele związane z działalnością leśną, a ciągłość jej prowadzenia, z racji jej charakterystyki jest specyficzna, z uwagi na długi proces wzrostu lasu oraz jego pielęgnacji.

Organ wskazał, że budynek młyna nie spełnia przesłanki zwolnienia z opodatkowania na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 4a u.p.o.l., jako wykorzystywanego do prowadzenia działalności leśnej, ponieważ budynek ten na działalność taką nie jest stale wykorzystywany, na co wskazują wyniki dokonanej kontroli podatkowej.

Zdaniem Sądu z definicji zawartej w powołanym art. 1a ust. 1 pkt 7 u.p.o.l. w sposób jednoznaczny wynika, że o działalności leśnej można mówić jedynie w przypadku właścicieli, posiadaczy lub zarządców lasów. Skoro zatem w ewidencji gruntów sporny teren nie został sklasyfikowany jako las, a jako teren mieszkaniowy, zaś budynek w ewidencji budynków sklasyfikowano jako „pozostały budynek niemieszkalny” to nie można przyjąć, że skarżący mógł być traktowany jako podmiot

prowadzący działalność leśną na działce gruntu, na której posadowiony jest przedmiotowy młyn.

I SA/Gd 1729/16

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku od nieruchomości, Sąd stanął na stanowisku, że rampa żelbetowa jest budowlą w rozumieniu przepisów prawa budowlanego i podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., bowiem rampy zostały wymienione w kategorii IV obiektów budowlanych wyszczególnionych w załączniku do ustawy - Prawo budowlane. Część budynku dworca kolejowego nie może być opodatkowana stawką przewidzianą w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a) u.p.o.l., tj. jak dla budynków mieszkalnych, bowiem aby część budynku mogła być opodatkowana na podstawie tego przepisu, cały budynek musi być budynkiem mieszkalnym. Natomiast budynek dworca kolejowego zakwalifikowano jako inny budynek niemieszkalny, pełniący w całości funkcję handlowo-usługową, transportu i łączności.

Sąd wskazał również, że prawidłowo strona skarżąca została uznana za podatnika podatku od nieruchomości, które oddała do odpłatnego korzystania spółkom na podstawie umów. Sam fakt opłacania czynszu przesądza o tym, że posiadacz nieruchomości postrzega zależność swego prawa posiadania od praw właściciela, a tym samym nie manifestuje woli posiadania nieruchomości jak właściciel. Nie jest więc posiadaczem samoistnym. Fakt posiadania zależnego eliminuje możliwość przypisania takiemu posiadaczowi statusu podatnika podatku od nieruchomości.

I SA/Gd 1261/16

Istota sporu w sprawie sprowadzała się do wskazania podstawy określenia rodzaju budynku strony skarżącej (mieszkalny czy pozostały), jako determinującego przyporządkowanie właściwej stawki podatku od nieruchomości.

Dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków nie były wystarczające dla ustalenia charakteru budynku będącego przedmiotem opodatkowania. Określenie jako głównej funkcji budynku jako „dom letniskowy” nie przesądza, że budynek ten nie jest budynkiem mieszkalnym w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt. 2 lit. a) u.p.o.l.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych rozróżnia m.in. dwie kategorie budynków - mieszkalne i pozostałe, nie posługując się przy tym pojęciem budynku letniskowego czy rekreacyjnego. Jednocześnie w ustawie tej brak jest definicji legalnej użytych w art. 5 ust. 1 pkt. 2 lit. a) u.p.o.l. Wykładnia językowa pozwala na uznanie danego obiektu za dom mieszkalny jeżeli odpowiada warunkom technicznym i pełni funkcje mieszkalne.

I SA/Gd 934/16

Istota sporu w sprawie sprowadzała się do przesądzenia, czy znajdujący się na użytkowanym przez skarżącą gruncie budynek chłodni składowej może zostać uznany za budynek gospodarczy w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l., zgodnie z którym zwalnia się od podatku od nieruchomości budynki gospodarcze lub ich części służące działalności leśnej lub rybackiej.

Sąd zwrócił uwagę, że w załączniku do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, odróżniono budynek gospodarczy od obiektu magazynowego, jakim jest chłodnia, albowiem zaszeregowano je do innych kategorii. Również zapisy ewidencji gruntów i budynków potwierdzają, że budynek chłodni składowej jest innym budynkiem niż budynek gospodarczy, tj. budynkiem magazynowym. Legalna definicja budynku gospodarczego została zamieszczona w wydanym na podstawie art. 7 Prawa budowlanego rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r.

w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, w którym w § 3 pkt 8 wskazano, że jest to budynek przeznaczony do niezawodowego wykonywania prac warsztatowych oraz do przechowywania materiałów, narzędzi, sprzętu i płodów rolnych służących mieszkańcom budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku rekreacji indywidualnej, a także ich otoczenia, a w zabudowie zagrodowej przeznaczony również do przechowywania środków produkcji rolnej i sprzętu oraz płodów rolnych. Zestawiając tę definicję z potocznym rozumieniem pojęcia budynek gospodarczy Sąd przyjął, że jest to budynek dodatkowy, pomocniczy, o niewielkich rozmiarach, użytkowany w celu magazynowania, przechowywania sprzętu, towaru, zapasów, wykonywania prostych prac warsztatowych. Tym samym, budynek chłodni składowej nie jest budynkiem gospodarczym.

I SA/Gd 266/17

Problemem była ocena, czy zajęcie gruntu na działalność gospodarczą w zakresie wydobywania kopalin kończy się wraz ze złożeniem przez stronę skarżącą wniosków o uznanie rekultywacji za zakończoną, czy dopiero z chwilą wydania przez starostę decyzji o uznaniu rekultywacji za zakończoną.

Sąd stanął na stanowisku, że decyzja o uznaniu rekultywacji za zakończoną (art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych ma charakter konstytutywny. Do czasu wydania takiej decyzji grunt wykorzystywany jest przez przedsiębiorcę w prowadzonej działalności gospodarczej. Do czasu zakończenia rekultywacji stwierdzonej ostateczną decyzją właściwego organu administracyjnego grunty te są nie tylko związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, ale także faktycznie zajęte na jej prowadzenie, co w świetle przepisów art. 2 ust. 1 i 2 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 3 i 4 u.p.o.l. powoduje, że podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według stawek najwyższych.

I SA/Gd 1369/16

Zwolnienie z art. 7 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. obejmuje tylko tę infrastrukturę, która jest przeznaczona do wykonywania przez podmiot zarządzający zadań w zakresie świadczenia usług związanych z korzystaniem z niej (art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy o portach i przystaniach morskich), gdyż tylko ta infrastruktura ma przymiot infrastruktury portowej. Nadanie urządzeniom i obiektom statusu "infrastruktura portowa" powiązane zostało więc z przeznaczeniem tych obiektów do wykonywania zadań w zakresie świadczenia usług związanych z korzystaniem z niej przez podmiot zarządzający. Podmiotem tym nie może być "każdy", lecz tylko ten, który powstał w sposób przewidziany przez ustawodawcę w ustawie o portach i przystaniach morskich.

I SA/Gd 820/17

Sprawa dotyczyła opodatkowania podatkiem od nieruchomości parkingu nie posiadającego wyodrębnionych ścian, opartego na słupach i filarach, stanowiącego część budynku, jako jego najniższa kondygnacja.

W ocenie Sądu dla spełnienia przez obiekt budowlany przesłanki wydzielenia z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, nie jest konieczne zamknięcie obiektu ze wszystkich stron. Ustalenie podstawy opodatkowania w podatku od nieruchomości jest możliwe, jeśli istniejące przegrody - przy uwzględnieniu wszystkich kondygnacji - zakreślają granice obiektu. Jeżeli dany obiekt spełnia definicję budynku wynikającą z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l., nawet jeżeli funkcję przegród budowlanych w części pełnią słupy, to cała jego powierzchnia na wszystkich kondygnacjach, z wyłączeniem klatek schodowych i szybów dźwigowych, stanowi powierzchnię użytkową, którą należy mierzyć po wewnętrznej długości ścian tożsamyh z przegrodami budowlanymi.

5. Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2017 r., poz. 43 ze zm.)

I SA/Gd 1014/17

W sprawie ze skargi na decyzję organu celnego, w której stwierdzono, że Skarżący dokonywał sprzedaży papierosów w połączeniu (w zestawie) z innym towarem (zapalniczką) w cenie łącznie przewyższającej maksymalną cenę detaliczną papierosów umieszczoną na opakowaniu. Sąd dokonując wykładni art. 8 ust. 5 ustawy o podatku akcyzowym, wskazał, że zawarte w przepisie wyrażenie „w tym w połączeniu” z innym towarem lub usługą, oznacza odnoszenie wartości sprzedaży wyrobu tytoniowego wraz innym towarem (np. zapalniczką, zapalnikami) lub usługą (np. otworzenie paczki papierosów) do maksymalnej ceny detalicznej wyrobu tytoniowego, bowiem jedynie ten wyrób posiada określoną maksymalną cenę detaliczną. Zamiarem ustawodawcy było opodatkowanie takiej sprzedaży akcyzą w sytuacji, gdy cena sprzedaży będzie wyższa niż maksymalna cena detaliczna określona na opakowaniu wyrobów tytoniowych, pomimo, że akcyza już uiszczona została na wcześniejszym etapie obrotu w momencie, gdy wyroby tytoniowe opuszczały procedurę zawieszenia poboru akcyzy.

Warunkami zastosowania wyżej powołanego przepisu jest dokonanie sprzedaży papierosów w ramach sprzedaży łącznej z innym towarem lub usługą, a łączna odpłatność za papierosy i inny towar lub usługę przekracza maksymalną cenę detaliczną danego rodzaju papierosów. Nie ma przy tym znaczenia cena nabycia towaru (np. zapalniczek), w połączeniu z którym sprzedawane są wyroby tytoniowe.

6. Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.)

I SA/Gd 847/17

W skardze na decyzję odmawiającą umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy na podstawie art. 28 ust. 1-3 i ust. 3 a i b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych skarżąca wskazała, że nie jest w stanie spłacić istniejącego zadłużenia z uwagi na pogarszającą się sytuację materialną.

Skarżąca w toku postępowania wyjaśniła, że korzysta z pomocy Państwa w ramach programu „500+”, uzyskując kwotę 2.500 zł (obecnie 2.000 zł, w związku z uzyskaniem przez najstarsze dziecko pełnoletności).

Należy wskazać, że w świetle uzasadnienia projektu ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz. U z 2016 r. poz. 195), celem świadczenia wychowawczego jest udzielenie pomocy finansowej rodzinom wychowujących dzieci, która to pomoc polega na częściowym pokryciu wydatków związanych z wychowywaniem dziecka, w tym z opieką nad nim i zaspokojeniem jego potrzeb życiowych. Zdaniem Sądu powyższe prowadzi do wniosku, że nadrzędnym celem świadczonej pomocy, uzyskiwanej przez rodzinę skarżącej jest jej wydatkowanie na utrzymanie dzieci, a nie regulowanie zaległości wynikających z tytułu składek.

7. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2017 r., poz. 1289 ze zm.)

I SA/Gd 1427/16

Sprawa dotyczyła określenia wysokości opłaty rocznej ryczałtowej za gospodarowanie odpadami komunalnymi na podstawie art. 60 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Strona zanegowała

stanowisko organu, że jej nieruchomości jest przeznaczona na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, wskazując, że na nieruchomości tej przebywa rzadko, a jeśli przebywa, to nie w celu rekreacyjnym tylko administracyjnym, a ponadto z uwagi na hałaśliwe sąsiedztwo wypoczynków na nieruchomości jest niemożliwy. Sąd przychylił się do stanowiska organu, stwierdzając, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi ma charakter ekwiwalentnego świadczenia obowiązkowego, które należy uiszczać w warunkach spełniania ustawowych przesłanek precyzowanych w odpowiednich uchwałach. Prawnie irrelevantne są okoliczności takie jak zakłócanie spokoju przez sąsiadów czy wywożenie odpadów we własnym zakresie w przypadku, gdy obowiązek uiszczania opłat wynika z odpowiedniej uchwały.

Przepisy prawne nie uzależniają obowiązku ponoszenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od osiągnięcia przez właściciela nieruchomości celu rekreacyjno-wypoczynkowego.

I SA/Gd 827/17

Sprawa dotyczyła prowadzonego postępowania egzekucyjnego i podnoszonego przez stronę zarzutu nieistnienia obowiązku zapłaty z uwagi na nierealizowanie obowiązku odbioru odpadów przez gminę.

Sąd stwierdził, że podmioty zobowiązane do uiszczenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie mają swobody w decydowaniu o potrzebie (obowiązku) jej ponoszenia, a w szczególności nie są uprawnione do powstrzymywania się od jej uiszczenia w sytuacji, gdy gmina nie realizuje ustawowego obowiązku odbioru odpadów. Opłata nie jest bowiem świadczeniem wzajemnym uiszczanym za wykonaną przez gminę usługę, lecz wynika z ustawowego obowiązku partycypowania przez właścicieli nieruchomości w kosztach gospodarowania odpadami komunalnymi ponoszonymi przez gminę, na terenie której położona jest nieruchomość stanowiąca przedmiot własności podmiotu zobowiązanego do zapłaty tej opłaty.

8. ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1150)

I SA/Gd 1134/17

W przypadku przekroczenia przez kupującego limitu pomocy de minimis w rolnictwie, zastosowanie zwolnienia, o którym mowa w art. 9 pkt 2 u.p.c.c., jest możliwe jedynie wówczas, gdy cała kwota obliczonego podatku od czynności cywilnoprawnych mieści się w pozostałym do wykorzystania limicie pomocy de minimis. W przypadku natomiast, gdy wyliczona kwota podatku przekroczyłaby limit pomocy de minimis, zwolnienie nie będzie przysługiwało, w konsekwencji czego wyliczony podatek będzie podlegał zapłacie w całości.

9. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2017r., poz. 2077 ze zm.)

I SA/Gd 995/16

W sprawie w przedmiocie zobowiązania do zwrotu środków przyznawanych z Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007-2013 r. sąd stwierdził prawidłowość przyjęcia przez organ, że działania Beneficjenta wypełniają przesłankę, o której mowa w art. 207 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, wykorzystania środków niezgodnie z procedurami, o których mowa w art. 184 u.f.p. Przywołany przepis art. 184 w ustępie 1 stanowi, iż wydatki związane z realizacją programów i projektów finansowanych ze środków europejskich są dokonywane zgodnie

z procedurami określonymi w umowie międzynarodowej lub innymi procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu. Zdaniem Sądu pod pojęciem innych procedur, których naruszenie uprawnia do wydania decyzji określającej kwotę zwrotu, rozumiane są także postanowienia dokumentów regulujących zasady przyznawania i wykorzystania dofinansowania, w tym zasady ponoszenia wydatków w ramach projektu, a także zapisy umowy o dofinansowanie, Wytycznych dotyczących kwalifikowalności wydatków w ramach działań 1.1-1.2 RPO WP 2007-2013, Przewodnika Beneficjenta RPO WP 2007-2013 dla działań 1.1-1.2. Ustawodawca nie przewidział bowiem zamkniętego katalogu procedur, na podstawie których wydatkowane są środki unijne związane z realizacją konkretnych programów operacyjnych. W katalogu innych procedur obowiązujących przy wykorzystaniu środków publicznych mieszczą się zatem procedury dotyczące realizacji projektu zawarte w umowie o dofinansowanie projektu, którym uchybiła skarżąca.

Za chybiony Sąd uznał podnoszony w skardze zarzut dotyczący naruszenia art. 57 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE L 210 z 31.07.2006 r. ze zm.) – zwanego dalej Rozporządzeniem ogólnym.

W przywołanym orzeczeniu Sąd wskazał, iż nie może umknąć z pola widzenia okoliczność, że Państwo członkowskie ma obowiązek szczególnej dbałości o prawidłowe i zgodne z procedurami wykorzystanie środków publicznych, w tym pochodzących ze środków europejskich. Na gruncie Rozporządzenia ogólnego zasadą jest konieczność utrzymania okresu trwałości projektu i jego celu (art. 57 ust. od 1 do 4). W każdej sytuacji modyfikacji projektu dochodzi do obowiązku zwrotu pobranych środków przez beneficjenta. Art. 57 ust. 5 wskazanego rozporządzenia stanowi wyjątek od powyższej zasady, dlatego nie może być interpretowany w sposób rozszerzający. Skoro Rozporządzenie ogólne nie wprowadza odrębnej definicji „upadłości”, ani też odrębnego postępowania, dlatego terminu tego nie można interpretować w sposób odmienny niż określony w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze. Pojęcie niewypłacalności, bankructwa, czy upadłości należy bowiem kwalifikować w kategoriach prawnych, a nie faktycznych. Nie chodzi tu zatem o obiektywny czy faktyczny stan niewypłacalności, ale o prawną sytuację beneficjenta potwierdzoną formalnie w drodze przewidzianej odpowiednimi przepisami prawa procedury przez uprawniony do tego sąd upadłościowy (postanowienie o ogłoszeniu upadłości – art. 52 Prawa upadłościowego i naprawczego).

10. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2017 r., poz. 2198 ze zm.)

I SA/Gd 264/17

Skoro obowiązek zwrotu dotacji powstaje z mocy prawa, tj. w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, to organy władne są wydać decyzję w tym przedmiocie w oparciu o treść art. 70 ww. ustawy, czyli decyzję określającą, o której mowa w art. 252 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Obsługa administracyjna, finansowa i organizacyjna stanowi obowiązek organu prowadzącego szkołę i nie można wydatków z nią związanych uznać za wydatki poniesione na realizację zadań w zakresie kształcenia, wychowania i opieki. Ponieważ celem dotacji jest dofinansowywanie zadań szkoły jedynie w zakresie wyszczególnionym w art. 90 ust. 3d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jednolity Dz. U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.), wydatki na obsługę administracyjną, finansową i organizacyjną nie mogą

być finansowane z tej dotacji. Rola dotacji oświatowej nie polega na subsydiowaniu wszelkiej działalności prowadzonej przez szkołę, bądź jednostkę prowadzącą szkoły, czy też pokrywania wszelkich ich wydatków.

I SA/Gd 506/17

Sprawa dotyczyła obowiązku zwrotu dotacji udzielonej w związku z prowadzeniem punktu przedszkolnego w sytuacji, gdy stwierdzone zostało, że część dzieci nie uczestniczyło faktycznie w zajęciach realizowanych przez tę placówkę.

Sąd dostrzegł, że wprawdzie zawarte w art. 90 ust. 2d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty unormowanie wskazuje, iż przyznanie dotacji następuje na każdego ucznia, to jednak jej otrzymanie nie wiąże się tylko i wyłącznie z samym faktem wykazania określonego stanu osób przyjętych do przedszkola. Prawidłowe określenie podstaw przyznania dotacji nie może się odbywać bez uwzględnienia celu, któremu służyć ma otrzymywana dotacja, wyrażonego w treści art. 90 ust. 3d tej ustawy. Z treści art. 90 ust. 2d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty wynika, że przyznanie dotacji na "każdego ucznia" uwarunkowane zostało objęciem ucznia jedną z form wychowania przedszkolnego, określoną w przepisach szczególnych. Przyznanie dotacji następuje zatem nie z uwagi na sam fakt wpisania dziecka do ewidencji uczniów danego punktu przedszkolnego, ale z powodu realizowania wobec tego dziecka wychowania przedszkolnego w określony sposób.

11. Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020, (Dz.U. z 2017r., poz. 1460 ze zm.)

I SA/Gd 61/17

W sprawie ze skargi na informację o nieuwzględnieniu protestu od negatywnej oceny wykonalności projektu zgłoszonego do konkursu o dofinansowanie ze środków unijnych, Sąd oddalając skargę, stanął na stanowisku, że to na wnioskodawcy ubiegającym się o dofinansowanie w ramach danego konkursu spoczywa obowiązek rzetelnego i wyczerpującego przygotowania wniosku. Strona, przystępując do konkursu, winna znać jego zasady, gdyż są one publikowane i dostępne dla wszystkich w jednakowy sposób. Każdy uczestnik konkursu wyraża akceptację dla zasad konkursu i w dalszych swych działaniach w postępowaniu konkursowym, chcąc uzyskać pomoc musi się do tych zasad precyzyjnie stosować. Obowiązek starannego przygotowania dokumentacji aplikacyjnej, zgodnie z wymogami konkursu, ciąży zawsze na wnioskodawcy. Braki w złożonej dokumentacji czy jej niespójność, skutkujące zakwestionowaniem spełnienia przez wniosek różnych kryteriów dopuszczających, winny zostać ocenione negatywnie, a taki wniosek musi zostać odrzucony.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2016 r., poz. 2147 ze zm.)

II SA/Gd 300/17, II SA/Gd 460/17

Sąd potwierdził dotychczasową linię orzeczniczą, że przepis art. 129 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, przewiduje wydanie odrębnej decyzji w przedmiocie odszkodowania, w sytuacji gdy nastąpiło pozbawienie praw do nieruchomości, a obowiązujące przepisy przewidują jego ustalenie, nie jest jednak samoistną podstawą do ustalania odszkodowania.

Sąd kontrolował decyzje wydane po rozpoznaniu wniosków o ustalenie na podstawie art. 19 ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządem państwowym odszkodowania za nieruchomości wywłaszczone na podstawie art. 2, art. 9 ust. 2 i art. 17 pkt 2 lit. b tej ustawy.

W ocenie Sądu definicja działki budowlanej z okresu 4 i 5 dziesięciolecia dwudziestego wieku jest związana z możliwością zabudowy danego gruntu. Przyjęto w obu orzeczeniach, że istotne jest, czy jakkolwiek podmiot mógł działkę zabudować na dzień utraty władania nieruchomością przez jej właścicieli.

Za niezbędne uznał Sąd ustalenie, czy na terenie położenia nieruchomości w dacie utraty władania nad nią przez właścicieli obowiązywały akty planistyczne zezwalające na zabudowę bądź czy taka możliwość została przesądzona w przepisach budowlanych. To z treści aktów planistycznych powinno bowiem wynikać, czy działki objęte postępowaniem kwalifikowały się do zabudowy, a zatem czy były to działki budowlane.

II SA/Gd 446/17

Oceniając postanowienie wydane na podstawie art. 149 § 3 k.p.a., o odmowie wznowienia postępowania w sprawie dotyczącej oddalenia wniosku użytkowników wieczystych o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu jest nieuzasadniona lub uzasadniona w innej wysokości. Sąd podkreślił, że w stosunku do orzeczenia samorządowego kolegium odwoławczego wydanego na podstawie art. 79 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie jest dopuszczalne prowadzenie postępowania administracyjnego o wznowienie postępowania. Poddając analizie unormowania art. 78 - 81 u.g.n. Sąd doszedł do wniosku, że skoro w sprawie podwyższenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nie stosuje się przepisów regulujących zwykle środki zaskarżenia, to tym bardziej nie można stosować przepisów regulujących instytucję wznowienia postępowania, czy też stwierdzenia nieważności decyzji.

II SA/Gd 451/17

Kontrolując postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego o odmowie wszczęcia postępowania dotyczącego stwierdzenia nieważności orzeczenia kolegium oddalającego wnioski skarżących o obniżenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu Sąd stwierdził, że nie jest dopuszczalne wszczęcie postępowania dotyczącego stwierdzenia nieważności orzeczenia samorządowego kolegium odwoławczego wydanego na podstawie art. 79 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r., poz. 2147 ze zm.).

II SA/Gd 797/17

Sąd odrzucił skargę na orzeczenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty z tytułu użytkowania wieczystego jest nieuzasadniona, uznając, że postanowienie to pozostaje poza kognicją sądu administracyjnego. Sąd wskazał uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 listopada 2013 r. (sygn. akt I OPS 12/13, ONSAiWSA z 2014 r., nr 2, poz. 20) i stwierdził, że analiza uzasadnienia uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego dodatkowo potwierdza słuszność stanowiska o niedopuszczalności skargi w niniejszej sprawie. Z jej uzasadnienia wynika, że właściwość sądu administracyjnego jest wyłączona w takim zakresie, w jakim sąd powszechny może przejąć sprawę do dalszego rozpoznania.

2. Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1204)

II SA/Gd 671/17

W sprawie Sąd na podstawie art. 26 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej kontrolował decyzję wydaną przez organy Państwowej Straży Pożarnej nakładającą na skarżącą spółdzielnię mieszkaniową nakaz usunięcia uchybień naruszających przepisy przeciwpożarowe. Spółdzielnia argumentowała, że wadliwie zaliczono należące do niej obiekty do kategorii: zagrożenia ludzi ZL II – jako przeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się, takie jak szpitale, żłobki, przedszkola, domy dla osób starszych, zamiast do kategorii ZL IV – mieszkalne.

W ocenie Sądu funkcjonowanie obiektu w formie spółdzielni mieszkaniowej nie oznacza, że przesądzona jest kwestia, że posiadane w jej władaniu obiekty pełnią funkcje wyłącznie zamieszkania wielorodzinnego.

Sąd podzielił stanowisko orzekających w sprawie organów, że wskutek prowadzonej działalności polegającej na świadczeniu całodobowych usług opiekuńczych, obiekty spółdzielni stały się budynkami przeznaczonymi przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się, takim jak szpitale, żłobki, przedszkola, domy dla osób starszych w rozumieniu § 209 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

3. Ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz.U. z 2016 r., poz. 961)

II SA/Gd 712/16

Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych lokalizacja elektrowni wiatrowej następuje wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W świetle tego przepisu zniesiona została podstawa prawna do wydania decyzji w sprawie warunków zabudowy dla elektrowni wiatrowych wymienionych w art. 2 pkt 1 ustawy. Powyższe skutkuje bezprzedmiotowością toczącego się w niniejszej sprawie postępowania, która z kolei prowadzi do umorzenia postępowania. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 5 powołanej ustawy umarza się postępowania w przedmiocie wydania decyzji o warunkach zabudowy, dotyczące elektrowni wiatrowych, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy.

4. Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 36)

II SA/Gd 383/17

Podstawę materialnoprawną kontrolowanej przez Sąd decyzji stanowił art. 54 ust. 1 Rozporządzenia WE nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U.UE L z 2004 r. nr 165 ze zm., s. 1 - 141). Zgodnie z tym przepisem, w sytuacji gdy właściwy organ wykryje niezgodności, podejmuje działanie zapewniające zastosowanie przez podmiot gospodarczy środków zaradczych.

Sąd przyjął, że z punktu widzenia rygorystycznych reguł dotyczących produkcji żywności, każdy fakt stwierdzenia nieprawidłowości obliuguje do zastosowania

względem producenta właściwych środków zaradczych, prowadzących do zapobieżenia niepożądanym skutkom produktów przeznaczonych do spożycia.

Sąd wskazał, że właściwymi organami zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej oraz § 2 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 18 grudnia 2006r. w sprawie określenia spraw rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych przez powiatowego lekarza weterynarii są powiatowy lekarz weterynarii oraz jako organ wyższego stopnia – wojewódzki lekarz weterynarii.

5. Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2016 r., poz. 2134). .

II SA/Gd 284/17

Sąd na podstawie art. 88 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie przyrody nakładającej administracyjną karę pieniężną za usunięcie drzew bez zezwolenia przyjął, że administracyjna kara pieniężna może być wymierzona posiadaczowi nieruchomości zarówno wówczas, kiedy dokonał on wycięcia tych drzew osobiście, jak i w sytuacji zlecenia wykonania tej czynności innemu podmiotowi, przy czym warunkiem uznania w takiej sytuacji odpowiedzialności posiadacza nieruchomości jest ustalenie, że co najmniej wiedział o usuwaniu drzew z jego nieruchomości i na to działanie się godził.

WYDZIAŁ III

1. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875)

sygn. akt III SA/Gd 781/16

Sąd, oddalając skargę Gminy na rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające nieważność apelu rady gminy dotyczącego 225 rocznicy uchwalenia Konstytucji 3 Maja i kryzysu konstytucyjnego w Polsce, stwierdził, że typową formą wyrażania woli przez organ kolegialny administracji publicznej jest uchwała. Zdaniem Sądu z zakresu przedmiotowego art. 14 ustawy o samorządzie gminnym nie należy wykluczać uchwał intencyjnych, opinii czy wszelkich innych oświadczeń woli czy wiedzy rady gminy. Tytuł czy nazwa nadana aktowi podjętemu przez organ kolegialny nie zmienia oceny charakteru prawnego takiego aktu. W przeciwnym wypadku apel, stanowisko, oświadczenie, którym odmówiono by przymiotu uchwały mogłyby przekazywać treści, nawoływać do określonych zachowań niezgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym, korzystając niejako z uregulowania ustawy o samorządzie gminnym, że tylko uchwały i zarządzenia podlegają kontroli pod względem zgodności z prawem dokonywanej przez organ nadzoru bądź sąd administracyjny. W ocenie Sądu tego rodzaju akt, jaki został podjęty przez radę gminy, niezależnie od tego, czy został nazwany apelem czy stanowiskiem, jest uchwałą rady gminy i jest formą wypowiedzianą się przez ten organ. Każda uchwała rady gminy (rady miejskiej) podlega nadzorowi wojewody, a to, czy organ nadzoru skorzysta z przysługujących mu kompetencji w tym zakresie jest jego suwerenną decyzją.

Sąd stwierdził, że do kompetencji rady gminy (miasta) jako organu uchwałodawczego nie należy wyrażanie generalnych stanowisk o zakresie stosowania prawa. Z żadnego także przepisu prawa nie wynika kompetencja rady do wskazywania organom administracji w sprawach indywidualnych, mających być przedmiotem ich rozstrzygnięcia w przyszłości, przepisów prawa, które powinny być w tych sprawach stosowane. Wybór przepisów, które mają być zastosowane w konkretnej sprawie należy

do wyłącznej kompetencji organu tę sprawę rozstrzygającego. Treść przedmiotowej uchwały jest niedopuszczalnym wkroczeniem w sferę zastrzeżoną dla procesu samodzielnego stosowania prawa przez organy administracji.

III SA/Gd 798/16

Sąd oddalił skargę Gminy na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody stwierdzające nieważność rezolucji Rady Gminy w sprawie stosowania się władz do wyroków Trybunału Konstytucyjnego. Sąd powołując art. 14 ustawy o samorządzie gminnym stwierdził, że adresatem stanowiska Rady są także inne organy samorządu stosujące prawo, zatem nie sposób mówić jedynie o zajęciu przez Radę niewiążącego stanowiska. Sąd podzielił stanowisko organu nadzoru, że rada gminy nie posiada kompetencji do udzielania innym organom wytycznych lub choćby zaleceń interpretacyjnych w kwestii stosowania prawa oraz że nie miała ustawowego upoważnienia do podjęcia samoistnej uchwały w przedmiocie stanowiska dotyczącego stosowania się do nieopublikowanych wyroków Trybunału Konstytucyjnego, a w szczególności do wskazywania innym organom, aby w swojej działalności zachowywały się w sposób zgodny ze stanowiskiem zaprezentowanym w kwestionowanej uchwale.

III SA/Gd 443/16

Sąd przyjął, że z art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż ustawodawca nie określił w nim szczególnych wymagań dotyczących uzasadnienia uchwały podjętej w przedmiocie zgody na rozwiązanie z radnym stosunku pracy. Możliwość odmowy udzielenia zgody przez radę, uzależniona jest zasadniczo od istnienia związku pomiędzy planowanym zwolnieniem z pracy, a wykonywaniem przez pracownika mandatu radnego. Uzasadnienie uchwały powinno się skupić na zbadaniu istnienia związku pomiędzy zamierzonym zwolnieniem a wykonywaniem mandatu przez radną, czego w niniejszym postępowaniu zaniechano. Bezwzględna bowiem odmowa wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy może mieć miejsce tylko w przypadku, gdy podstawę rozwiązania stanowi zdarzenie związane z wykonywaniem mandatu, w sytuacji zaś rozwiązana umowy z innych przyczyn, ochrona radnego ma charakter relatywny, uwzględniający całokształt okoliczności.

2. Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2222 ze zm.)

III SA/Gd 408/17

Przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie była decyzja organu odwoławczego, którą ten organ uchylił decyzję w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za zajęcie bez zezwolenia pasa drogowego i umorzył postępowanie organu pierwszej instancji. W sprawach dotyczących zezwoleń na zajęcie pasa drogowego na potrzeby niezwiązane z potrzebami ruchu drogowego wydanie – w oparciu o art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych - decyzji udzielającej zgody przez zarządcę drogi na takie zajęcie w sposób „dorozumiany” nie jest możliwe z uwagi na treść art. 14 k.p.a. statuującego - jako obowiązującą w postępowaniu administracyjnym - zasadę pisemności, a jedynie jako wyjątek od tej zasady wprowadzającego ustne załatwienie sprawy, a ponadto z uwagi na wymóg równoczesnego ustalenia przez zarządcę drogi opłaty za takie zajęcie. Wydanie decyzji w przedmiocie udzielenia zezwolenia na zajęcie pasa drogowego obliuguje zarządcę drogi do jednoczesnego naliczenia i wymierzenia opłaty za planowane zajęcie pasa drogowego, co następuje tą samą decyzją zawierającą w sobie dwa rozstrzygnięcia, jedno o udzieleniu zezwolenia na zajęcie pasa drogowego (skonkretyzowanego co do miejsca, czasu, obszaru

i przestrzeni zajmowanego pasa), a drugie o ustaleniu wysokości opłaty za zajęcie tego pasa.

III SA/Gd 398/17

W ocenie Sądu słupy oświetleniowe oraz oprawy oświetleniowe stanowią urządzenia techniczne związane z prowadzeniem i zabezpieczeniem ruchu. W świetle regulacji zawartych w rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie urządzenia oświetleniowe zostały zaliczone do wyposażenia technicznego dróg (zob. § 109). Wynika to wprost z umiejscowienia regulacji dotyczących urządzeń oświetleniowych w Dziale IV wskazanego aktu zatytułowanym „Wyposażenie techniczne dróg”.

Skoro zatem urządzenia oświetleniowe zostały zaliczone do wyposażenia technicznego dróg i nie są wyłączone w ramach urządzeń niezwiązanych z drogą (zob. § 140 ust. 2 rozporządzenia), a w § 109 wskazanego powyżej rozporządzenia przewidziano wprost, że droga powinna być oświetlona ze względów bezpieczeństwa ruchu i określono miejsca, w których względy bezpieczeństwa wymagają oświetlenia, to z powyższego wynika, że wymienione urządzenia, jako urządzenia techniczne służące bezpieczeństwu ruchu na drogach - stanowią element składowy drogi.

Sąd przyjął, że zajęcie pasa drogowego z uwagi na wymianę wyeksploatowanych słupów oświetlenia drogowego a zatem w celu związanym z ochroną drogi (poprawą bezpieczeństwa ruchu drogowego) nie wymaga – w świetle art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych - zezwolenia zarządcy drogi wydanego w drodze decyzji administracyjnej, a w konsekwencji - w świetle art. 40 ust. 3 i ust. 11 w związku z art. 40 ust. 1 wskazanej ustawy - ustalenia w drodze decyzji administracyjnej opłaty za zajęcie pasa drogowego.

3. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2017r. poz. 1260 ze zm.).

III SA/Gd 345/17

Sąd, stwierdzając nieważność uchwały rady powiatu w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym, przyjął, że z zawartego w art. 130a ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym upoważnienia ustawowego wynika, że ustawodawca przyznał radzie powiatu kompetencję prawodawczą, jednak z koniecznością uwzględnienia dwóch kryteriów: konieczności prawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi oraz kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu. Zdaniem Sądu w przypadku drugiego kryterium chodzi o koszty, które są odpowiednikiem cen za usługi usuwania i przechowywania pojazdów pobierane przez podmioty świadczące tego rodzaju usługi komercyjnie na terenie miasta. Jak podkreślił Sąd uzasadnienie projektu zaskarżonej uchwały ogranicza się de facto do przywołania przepisów prawa stanowiących podstawę prawną podjęcia tego aktu prawnego, nadto - co znamienne – stwierdzono tam również, że rada powiatu ustala wysokość opłat biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań oraz że stawki nie mogą przekroczyć stawek maksymalnych. Z treści uzasadnienia projektu uchwały nie wynika, by rada uwzględniła kryterium kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu i dysponowała danymi dotyczącymi cen za usługi usuwania i przechowywania pojazdów pobieranych przez podmioty świadczące tego rodzaju usługi komercyjnie na terenie miasta.

III SA/Gd 1084/16

Przedmiotem kontroli sądowej w wymienionej sprawie była decyzja odmawiająca czasowej rejestracji w celu przejazdu do stacji diagnostycznej samochodu osobowego. Sąd przyjął, że rejestracja pojazdu ma służyć identyfikacji pojazdu i jego właściciela, a jednocześnie stanowić jeden z warunków dopuszczenia go do ruchu. Przy czym należy mieć na uwadze, że rejestracja czasowa na wniosek właściciela pojazdu dokonywana jest w konkretnym celu (art. 74 ust. 2 pkt 1 lit. a-c ustawy), którym w wymienionej sprawie był przejazd do stacji diagnostycznej. Sąd przyjął, że rejestracja ma służyć identyfikacji pojazdu i jego właściciela, tym samym obowiązek przedłożenia dokumentów, w tym dowodu rejestracyjnego, ma również służyć takim celom. Uprawnione jest więc stwierdzenie, że w sytuacji pierwotnego nabycia prawa pojazdu (zasiedzenia) istnieje możliwość odstąpienia od wymogu przedłożenia dowodu rejestracyjnego, czy innych dokumentów związanych z następstwem prawnym, a które łączą się z wykazaniem ciągu czynności prawnych, pozwalających na identyfikację poprzednika prawnego - właściciela pojazdu, jak i samego pojazdu. Wynika to bezpośrednio z charakteru takiego nabycia, i co istotne, nie sprzeciwia się to celom określonym w ustawie – Prawo o ruchu drogowym i w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów, którym te regulacje mają służyć.

III SA/Gd 210/17

W wymienionej sprawie przedmiotem kontroli Sądu była decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii „B”. Sąd wyjaśnił, że art. 140 ust. 1 pkt 3a lit. a ustawy Prawo o ruchu drogowym, będący podstawą wydanych w sprawie rozstrzygnięć został dodany na mocy art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw i obowiązuje od dnia 18 maja 2015 r. W wymienionej sprawie okolicznością bezsporną było to, że skarżący uzyskał po raz pierwszy prawo jazdy przed tą datą. W ocenie Sądu przyjęcie, że w kontrolowanej sprawie znajduje zastosowanie regulacja przewidziana w art. 140 ust. 1 pkt 3a lit. a ustawy Prawo o ruchu drogowym, w opisanym brzmieniu prowadzi do naruszenia zasady *lex retro non agit*. Zakaz działania prawa wstecz stanowi bowiem jeden z elementów zasady demokratycznego państwa prawnego, wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP. W ocenie Sądu przepis ten może mieć zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy wszystkie okoliczności określone w jego dyspozycji zaistniały po dniu 18 maja 2015 r. Okoliczności te są następujące: kierującemu pojazdem silnikowym zostało po raz pierwszy wydane prawo jazdy; kierujący pojazdem silnikowym popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, co zostało stwierdzone prawomocnym rozstrzygnięciem; przestępstwo zostało popełnione w okresie 2 lat od dnia wydania kierującemu pojazdem silnikowym prawa jazdy po raz pierwszy.

4. Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz.U. z.2017 r. , poz. 1851)

III SA/Gd 837/16

Sąd, uchylając decyzję odmawiającą prawa do świadczenia wychowawczego, przyjął, że w świetle unormowań kodeksu cywilnego oraz brzmienia art. 2 pkt 16 in fine ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci ustawodawca nie wiąże możliwości zaliczenia dziecka (pozostającego pod opieką naprzemienną) do rodziny z miejscem zamieszkania dziecka w rozumieniu kodeksu cywilnego. Miejsce zamieszkania dziecko może mieć – zgodnie z przepisami k.c. – tylko jedno, co nie sprzeciwia się możliwości zaliczenia go jednocześnie do członków rodzin obydwójga rodziców. O tym, że dziecko zalicza się jednocześnie do członków rodzin obydwójga rodziców nie decyduje bowiem

w tym przypadku jego miejsce zamieszkania, a to, czy jest ono, zgodnie z orzeczeniem sądu, pod opieką naprzemienną obydwójga rodziców. Jako wadliwe ocenił Sąd stanowisko organów, że skoro w wyroku rozwodowym miejsce pobytu dziecka ustalono przy jednym z rodziców, to z tego względu nie można tego dziecka zaliczyć do członków rodzin obydwójga rodziców. Ponadto, w ocenie Sądu, organy wadliwie oceniły treść wyroku rozwodowego uznając, że nie ustanowiono w nim opieki naprzemienną nad dzieckiem strony skarżącej. Zdaniem Sądu „opiekę naprzemienną” należy wiązać z sytuacją, w której z orzeczenia sądu wynika, że rodzice rozwiedzeni lub żyjący w separacji lub żyjący w rozłączeniu sprawują opiekę nad wspólnym dzieckiem – na przemian, w mniej więcej równych, powtarzających się, następujących po sobie okresach i że obojgu rodzicom pozostawiono władzę rodzicielską. Wiąże się to – w konsekwencji - z faktycznym zamieszkiwaniem dziecka z obojgiem rodziców – na przemian.

5. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1952 ze zm.)

III SA/Gd 1107/16

Sąd uchylając decyzje dotyczące odmowy przyznania świadczenia w formie jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka podkreślił, że w sprawie niesporne było, że skarżąca pozostawała pod opieką medyczną od 13 tygodnia ciąży, zaś podstawą odmowy przyznania jej ww. świadczenia był fakt niepozostawiania skarżącej pod opieką lekarską od 10 tygodnia ciąży. Sąd stwierdził, że co najmniej przedwczesne było stanowisko organów, że skarżąca nie spełnia wymogów ustawy do przyznania jej przedmiotowej zapomogi. Skarżąca w odwołaniu podnosiła bowiem, podając konkretne okoliczności, że nie zdawała sobie sprawy z faktu, że jest w ciąży, i że niezwłocznie przy pierwszych objawach ciąży udała się do lekarza i została objęta opieką medyczną. Jeżeli skarżąca z podanych przez siebie przyczyn nie miała świadomości, że jest w ciąży, to są to okoliczności, które w ocenie Sądu mogą okazać się wystarczającym usprawiedliwieniem zgłoszenia się przez nią do lekarza dopiero w 13 tygodniu ciąży.

W ocenie Sądu rzeczą organów było ustalenie, czy rzeczywiście po stronie skarżącej występowały przyczyny, które uniemożliwiły jej rozpoznanie ciąży w pierwszych 10 tygodniach. Dla takiego ustalenia nie jest wystarczające zaświadczenie, wystawione na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 14 września 2010 r. w sprawie formy opieki medycznej nad kobietą w ciąży, uprawniającej do dodatku z tytułu urodzenia dziecka oraz wzoru zaświadczenia potwierdzającego pozostawanie pod tą opieką (Dz. U. nr 183, poz. 1234). Konieczne było uzyskanie dodatkowej dokumentacji lekarskiej – w razie potrzeby przy udziale i za zgodą skarżącej.

6. Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2017 r., poz. 697 ze zm.)

III SA/Gd 596/17

Sąd uchylając decyzje organów obu instancji wydane w przedmiocie świadczenia na pokrycie kosztów utrzymania dziecka w rodzinie zastępczej stwierdził, że organy nieprawidłowo uznały, że świadczenie to należy się dopiero od daty wydania postanowienia o umieszczeniu dziecka w rodzinie zastępczej niezawodowej, a nie od daty wydania postanowienia udzielającego zabezpieczenia poprzez powierzenie skarżącemu sprawowania bieżącej pieczy nad dzieckiem. Zdaniem Sądu w postanowieniu o zabezpieczeniu powierzono skarżącemu sprawowanie bieżącej pieczy nad małoletnim dzieckiem przez czas trwania postępowania w sprawie.

Tym samym zakres sprawowania bieżącej pieczy, z jaką mamy do czynienia w związku z wydaniem postanowienia w trybie postępowania zabezpieczającego w niniejszej sprawie, pokrywa się z zakresem pieczy sprawowanej przez rodzinę zastępczą. Także sytuacja faktyczna stanowiąca podstawę wydania wskazanego postanowienia zabezpieczającego, opisana w uzasadnieniu tego postanowienia, wskazuje na wypełnienie przesłanek określonych w art. 109 § 2 pkt 5 w zw. z § 1 ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy.

7. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r., poz. 1065 ze zm.).

III SA/Gd 356/17

Sąd w powyższej sprawie przyjął, że odbywanie ćwiczeń wojskowych przez żołnierza rezerwy i otrzymywanie z tego tytułu uposażenia na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych (Dz.U. z 2016r., poz. 616 ze zm.) nie powoduje utraty statusu osoby bezrobotnej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Okoliczność ta powoduje jedynie zawieszenie na ten czas prawa do zasiłku dla bezrobotnych, o ile prawo takie bezrobotnemu przysługuje. Zdaniem Sądu opisane okoliczności nie mogły prowadzić do skutecznego wzruszenia ostatecznych decyzji wydanych w przedmiocie uznania skarżącego za osobę bezrobotną oraz w przedmiocie przyznania mu prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

III SA/Gd 1062/16

Przedmiotem kontroli sądowej w powyższej sprawie była decyzja nakładająca na podstawie art. 76 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia (stypendium stażowego). Sąd przyjął, że decyzja tego rodzaju nie jest więc decyzją uznaniową, lecz ma charakter związany. Warunkiem orzeczenia o obowiązku zwrotu pobranego świadczenia jest zaistnienie równocześnie dwóch przesłanek: obiektywnej - polegającej na tym, że świadczenie wypłacono mimo wystąpienia okoliczności skutkujących utratą prawa do jego pobierania i subiektywnej - polegającej na tym, że osoba, która świadczenie pobrała była prawidłowo pouczone o okolicznościach powodujących utratę uprawnień do tego świadczenia.

8. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium RP jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę (Dz.U. z 2015 r., poz. 588)

III SA/Gd 236/17

Będący przedmiotem skargi w wymienionej sprawie akt odmawiający zarejestrowania oświadczeń o zamiarze powierzenia wykonywania pracy cudzoziemcowi - jako akt odnoszący się do realizacji wynikającego z ustawy obowiązku (złożenia oświadczenia o zamiarze powierzenia cudzoziemcowi wykonywania pracy) jak i rozstrzygający w odniesieniu do tego obowiązku (poprzez odmowę rejestracji złożonego oświadczenia) - Sąd zaliczył do kategorii aktów opisanych w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, na które przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

W ocenie Sądu rejestracja oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy nie jest tylko czynnością techniczną. Przed dokonaniem zarejestrowania organ ma bowiem obowiązek dokonać jego weryfikacji z uwagi na zawartą w nim treść. Z oświadczenia musi przecież wynikać, że brak jest możliwości zaspokojenia potrzeb

kadrowych w oparciu o lokalny rynek pracy. Ta informacja musi być zweryfikowana z informacjami znajdującymi się w gestii organu zatrudnienia, który stanowiąc część publicznych służb zatrudnienia zobligowany jest m.in. do realizowania zadań związanych z podejmowaniem przez cudzoziemców pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przetwarzania informacji o bezrobotnych, poszukujących pracy i cudzoziemcach zamierzających wykonywać lub wykonujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

9. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r., poz. 2101)

III SA/Gd 93/17

Sąd w wymienionej sprawie uchylił decyzję odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji zatwierdzającej granice działek. Sąd podkreślił, że organ rozpoznający sprawę wywołaną wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji rozgraniczeniowej, przyjmując za wystarczającą podstawę ustalenia granic działek zgodne oświadczenia wszystkich stron postępowania złożone w protokole granicznym i poprzestając na tych ustaleniach, nie podjął ponadto żadnych kroków mających na celu ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności pod kątem prawidłowości postępowania rozgraniczeniowego i wydanej w nim decyzji w świetle uregulowań art. 31 ust. 3 oraz art. 33 ust. 2 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne. Zdaniem Sądu stwierdzenie prawidłowości decyzji rozgraniczeniowej wyłącznie w oparciu o oświadczenia stron mogło stanowić wystarczającą (uzasadnioną) podstawę dla legalnego rozgraniczenia nieruchomości gruntowej tylko wówczas, gdy brak było dokumentacji źródłowej lub gdy posługując się istniejącą dokumentacją nie można było w wiarygodny sposób przeprowadzić czynności rozgraniczenia nieruchomości. Zaniechanie w tym wypadku przeprowadzenia przez Kolegium oceny tej decyzji, stanowi o tym, że zaskarżona decyzja (a także decyzja ją poprzedzająca wyrażająca tożsamą ocenę prawną), zostały wydane z naruszeniem art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez przeprowadzenie niepełnej oceny wydania kwestionowanej decyzji przez pryzmat ewentualnego jej wydania z rażącym naruszeniem prawa z uwagi na nierozważenie pod tym kątem wydania tej decyzji w zgodności z art. 31 ust. 3 oraz art. 33 ust. 2 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

III SA/Gd 699/17

Przedmiotem zaskarżenia w wymienionej sprawie była czynność organu dotycząca zmiany numeru porządkowego nieruchomości budynkowej oraz „zmiany” ulicy, przy której nieruchomość jest położona. Jako podstawę prawną czynności wskazano art. 47a ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne. W zawiadomieniu nie przedstawiono jakiegokolwiek uzasadnienia (nie podano nawet przyczyn dokonanych przez organ zmian). Poinformowano natomiast skarżących o obowiązku umieszczenia przez właścicieli nieruchomości zabudowanej na ścianie frontowej budynku tabliczki z numerem porządkowym i nazwą ulicy. Sąd stwierdził, że samo stwierdzenie swoistej wadliwości numeracji porządkowej nie jest wystarczającą przesłanką do wprowadzenia zmiany numeracji porządkowej, ponieważ ta wadliwość powinna mieć skutek w postaci utrudnienia wykorzystywania numeracji, w taki sposób, że uzasadniona jest modyfikacja (np. wprowadzanie w błąd wielu osób, błędy w różnego rodzaju dokumentacji czy dokonanie innych zmian, które bezpośrednio wpływają na konieczność zmiany w dotychczasowym oznaczeniu nieruchomości). Natomiast organ w ogóle nie wyjaśnił, czy i dlaczego istniejąca numeracja porządkowa budynków, w tym dotychczasowy numer porządkowy budynku skarżących, zawiera wady utrudniające jej wykorzystywanie. W konsekwencji Sąd stwierdził bezskuteczność

zaskarżonej czynności w oparciu o na podstawie art. 146 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

10. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2016 r., poz. 487 ze zm.)

III SA/Gd 119/17

Przedmiotem kontroli Sądu była decyzja odmawiająca, na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 w zw. z art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., uchylecia ostatecznej decyzji o udzieleniu zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych. Organy obu instancji po przeprowadzeniu postępowania co do przyczyny wznowienia wskazywanej przez skarżącą, tj. niewzięcia bez własnej winy udziału w postępowaniu, stwierdziły, że w sprawie nie zaistniała wskazana podstawa wznowieniowa, gdyż skarżąca nie była stroną tego postępowania z uwagi na to, że nie legitymowała się interesem prawnym we wskazanym postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych.

Sąd stwierdził, że jakkolwiek skarżąca nie dysponowała prawem własności do wyodrębnionego lokalu użytkowego (znajdującego się w budynku warsztatowym), to jednak sam budynek pozostawał nadal częścią składową gruntu, którego skarżąca była współwłaścicielem. Co więcej dostęp do budynku, w którym zlokalizowany został punkt sprzedaży napojów alkoholowych, wymaga korzystania z nieruchomości gruntowej, której skarżąca jest współwłaścicielem, co w oczywisty sposób wkracza w sferę uprawnień właścicielskich skarżącej i daje podstawę do odnalezienia jej interesu prawnego w byciu stroną postępowania w sprawie wydania zgody na sprzedaż napojów alkoholowych w punkcie zlokalizowanym na działce gruntowej, której jest współwłaścicielem, również w art. 140 k.c. W konsekwencji interes prawny w ocenie Sądu należy wywodzić z przepisów prawa cywilnego o charakterze rzeczowym. Za takim rozwiązaniem przemawia dodatkowo argument, że organ administracji udzielając zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych wykonuje działania władcze, a nie występuje jako kontrahent - strona stosunku cywilnoprawnego. Stąd też wykonując zlecone przez ustawę czynności publicznoprawne w imieniu państwa winien mieć na względzie wynikający z art. 21 Konstytucji RP obowiązek ochrony własności i w konsekwencji nie podejmować żadnych działań bez udziału, a tym bardziej wbrew woli jednego ze współwłaścicieli nieruchomości, na której ma być zlokalizowany punkt sprzedaży alkoholu.

11. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2017r. poz. 2198 ze zm.)

III SA/Gd 851/16

Sąd wskazał, że z treści § 8 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznej szkoły lub publicznej placówki oraz trybu pracy komisji konkursowej (Dz. U. Nr 60, poz. 373 ze zm.) wynika, że unieważnienie konkursu na tej podstawie winno nastąpić, jeżeli po pierwsze, stwierdzono nieprawidłowości (inne niż wymienione w pkt 1-3) w szeroko rozumianym postępowaniu konkursowym, po drugie, ustalono, że nieprawidłowości te mogły mieć wpływ na wynik konkursu. Jak wyjaśnił Sąd procedura konkursu na stanowisko dyrektora szkoły powinna mieć charakter spójny i skoncentrowany w czasie. Dopuszczenie do tego, by zgłaszane dopiero po zakończeniu konkursu zastrzeżenia jego uczestnika, dotyczące jego emocji i samopoczucia, miały być uznane za nieprawidłowości mające wpływ na wynik konkursu, prowadziłyby do poddania rozstrzygnięcia zbyt daleko posuniętemu i dlatego

niedopuszczalnemu z punktu widzenia ochrony transparentności konkursu, uznaniu organu prowadzącego szkołę.

12. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 60)

III SA/Gd 414/17

Sąd oddalając skargę na uchwałę rady gminy w sprawie dostosowania sieci szkół podstawowych i gimnazjów w gminie do nowego ustroju szkolnego, stwierdził, że - jak wskazuje się w art. 206 ust. 5 p.w.p.o. - podejmując uchwałę w sprawie projektu dostosowania sieci szkół podstawowych i gimnazjów do nowego ustroju szkolnego uchwałodawca powinien zmierzać do tego, aby nowo utworzone ośmioletnie szkoły podstawowe były w miarę możliwości szkołami o pełnej strukturze organizacyjnej i znajdowały się w jednym budynku. Z tego też powodu, w ocenie Sądu, nie ma przeszkód, by w uchwale o dostosowaniu sieci szkół podstawowych i gimnazjów do nowego ustroju szkolnego – na zasadzie art. 205 p.w.p.o. - uregulowanie znalazły także kwestie związane z przeniesieniem części uczniów z „dotychczasowej” szkoły podstawowej do szkoły podstawowej powstałej z przekształcenia.

W ocenie Sądu oczywistym i pożądanym w każdym przypadku wprowadzania jakichkolwiek zmian w organizacji działalności danej szkoły, jest pełna współpraca we wspólnym wypracowaniu „najlepszych rozwiązań” pomiędzy organem wprowadzającym owe zmiany (organem prowadzącym szkołę/dyrekcją) a rodzicami dzieci uczęszczających do tej szkoły, to jednak ustawodawca – poza wskazówką, by tworzone w wyniku wprowadzanej reformy szkoły podstawowe były „w miarę możliwości” szkołami o pełnej strukturze organizacyjnej i znajdowały się w jednym budynku - nie wprowadził do ustawy p.w.p.o. jakichkolwiek uregulowań w zakresie przenoszenia uczniów (oddziałów klas) w związku z dostosowaniem szkół do nowego ustroju szkolnego.

13. Ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2012 r., poz. 642 ze zm.)

III SA/Gd 872/16

Sąd, stwierdzając niezgodność z prawem uchwały rady gminy w sprawie zamiaru połączenia filii biblioteki publicznej oraz zamiaru dokonania zmiany statutu biblioteki publicznej, podjętej na podstawie art. 13 ust. 1, 2 oraz 4 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach, przyjął, że informacja o zamiarze połączenia filii biblioteki wraz z uzasadnieniem powinna być podana do publicznej wiadomości na 6 miesięcy przed dniem wydania aktu o połączeniu instytucji kultury. Istotna jest data podania do publicznej wiadomości informacji z uwagi na znaczenie dla obliczania 6 miesięcznego terminu, który musi upłynąć przed dniem wydania aktu o połączeniu. Dochowanie tego warunku formalnego, jak i terminu, warunkuje prawidłowość całej procedury.

14. Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2017 r., poz. 1460 ze zm.)

III SA/Gd 561/17

Zdaniem Sądu kontrola sądowa w przypadku skargi na informację o pozostawieniu protestu od wyników oceny merytorycznej wniosku o dofinansowanie projektu bez rozpatrzenia ogranicza się jedynie do kontroli w zakresie zbadania przesłanek pozostawienia protestu bez rozpatrzenia. Przedmiotem tej kontroli nie jest

natomiast prawidłowość oceny projektu. Ta ostatnia kwestia nie jest w żadnej mierze, co wynika z treści art. 66 ust. 2 pkt 1 ustawy, rozstrzygana w informacji o pozostawieniu protestu bez rozpatrzenia.

Ponadto Sąd przyjął, że pojęcia „wyczerpania” kwoty na dofinansowanie nie można wiązać jedynie z przeznaczeniem tych środków na wybrane projekty. Rzeczywiste wyczerpanie środków musi nastąpić w formie prawnej przewidzianej art. 52 ust. 1 ustawy, a nie jedynie poprzez wykazanie przeznaczenia ich na poszczególne projekty (wnioski). Za takim stanowiskiem przemawia też użycie przez ustawodawcę w art. 53 ust. 2 pkt 2 sformułowania: „kwota przeznaczona na dofinansowanie projektów w konkursie nie wystarcza na wybranie go do dofinansowania”. O ile przeznaczenie kwoty na dofinansowanie projektu dokonuje się w formie listy projektów przeznaczonych do dofinansowania, to jej wyczerpanie następuje dopiero w chwili jej rzeczywistego wydatkowania – rozumianego jako zawarcie umów, zobowiązujących do płatności kwot przeznaczonych na dofinansowanie projektów.

15. Ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1430 ze zm.)

III SA/Gd 15/17

Sąd, kontrolując w wymienionej sprawie decyzję przyznającą żołnierzowi rezerwy świadczenie rekompensujące za utracone wynagrodzenie z prowadzenia działalności gospodarczej w związku z odbyciem jednego ćwiczenia wojskowego, stwierdził, że przyznana żołnierzowi rezerwy rekompensata musi być rzeczywista i adekwatna do straty poniesionej z tytułu powołania żołnierza rezerwy do ćwiczeń. Nie może mieć ona charakteru pozornego. Temu też celowi powinny służyć przepisy rozporządzenia wykonawczego.

W ocenie Sądu, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 sierpnia 2015 r. w sprawie sposobu ustalania i trybu wypłacania świadczenia pieniężnego żołnierzom rezerwy oraz osobom przeniesionym do rezerwy niebędącym żołnierzami rezerwy (Dz. U. z 2015 r., poz. 1520), nie realizuje w pełni założeń ustawy o powszechnym obowiązku obrony w Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do określonej kategorii żołnierzy rezerwy, a mianowicie żołnierzy prowadzących działalność gospodarczą opodatkowaną zryczałtowanym podatkiem dochodowym. Przepisy rozporządzenia stanowią bowiem, że w stosunku do żołnierzy prowadzących działalność gospodarczą (niezależnie od sposobu ich rozliczania się z fiskusem) ustalenie kwoty dochodu następuje poprzez wydanie żołnierzowi zaświadczenia o dochodzie przez naczelnika urzędu skarbowego. Nie przewidują natomiast sytuacji, gdy naczelnik urzędu skarbowego odmawia wystawienia stosownego zaświadczenia, gdyż nie dysponuje (i co ważne nie może dysponować) w stosunku do osób opodatkowanych zryczałtowanym podatkiem dochodowym stosownymi danymi.

Art. 119a ustawy nie rozróżnia żołnierzy ze względu na różne formy opodatkowania. Niedopuszczalne jest, aby osoby opodatkowane zryczałtowanym podatkiem dochodowym zostały pozbawione możliwości wykazania utraconego dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej, który mogliby uzyskać w okresie obywatela ćwiczeń wojskowych w przypadku nie otrzymania zaświadczenia, o którym mowa w rozporządzeniu, w przeciwieństwie od osób opodatkowanych na zasadach ogólnych.

Zdaniem Sądu rozporządzenie nie może więc ograniczać środków dowodowych, przy pomocy których żołnierz może wykazywać utratę dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 119a ust. 1 ustawy, gdyż w ten sposób pozbawia go możliwości uzyskania rzeczywistej rekompensaty pieniężnej za utracony

dochód. W tym zakresie rozporządzenie pozostaje w sprzeczności z regulacjami ustawowymi, w tym z art. 119a ust. 5 ustawy i nie może być podstawą orzekania w sprawie. W takiej sytuacji, w ocenie Sądu, należy dać pierwszeństwo unormowaniom ustawy.

16. Ustawa z dnia 11 września 2013 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1726 ze zm.)

III SA/Gd 525/17

Sąd - oceniając zasadniczą dla rozstrzygnięcia wymienionej sprawy kwestię, czy w sprawie odmowy udzielenia żołnierzowi zawodowemu dodatkowego urlopu wypoczynkowego z tytułu pełnienia służby w szczególnych warunkach wymagane jest wydanie decyzji administracyjnej – podkreślił, że realizacji konstytucyjnego prawa do sądu w odniesieniu do żołnierzy zawodowych dotyczy art. 8 ust. 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, który stanowi, że od decyzji wydanych przez właściwe organy w sprawach określonych w ustawie żołnierz może wnieść odwołanie do organu wyższego stopnia, na zasadach określonych w k.p.a. i z zastrzeżeniem ust. 2, skargę do właściwego sądu administracyjnego, na zasadach określonych w ustawie – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Sąd, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lipca 2012 r. sygn. akt SK 31/10, stwierdził, że uprawnienie żołnierza zawodowego do tego, by udzielono mu urlopu wypoczynkowego w związku ze szczególnymi właściwościami zajmowanego stanowiska służbowego uzależnione jest od ściśle określonych przesłanek – sprecyzowanych w § 8 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie urlopów żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1503 ze zm.).

Sąd przyjął w konsekwencji, że konstrukcja uprawnienia żołnierza zawodowego do dodatkowego urlopu wypoczynkowego, związana ze ściśle określonymi przesłankami, przy uwzględnieniu wyłącznej decyzji dowódcy co do terminu udzielenia urlopu wskazuje na to, że jest to sprawa „ze stosunku służbowego”, w odniesieniu do której brak podstaw, by konstytucyjne prawo do sądu uległo ograniczeniu. Sąd uznał, że odmowa udzielenia skarżącemu urlopu dodatkowego, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ww. ustawy powinna zostać dokonana w drodze decyzji rozkazu personalnego – decyzji administracyjnej, która po wyczerpaniu drogi odwoławczej podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego.

17. Ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948);

Ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1947)

III SAB/Gd 31/17

W wymienionej sprawie wniesiona została skarga skierowana przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej, w której zakwestionowana została w całości decyzja tegoż organu mająca za przedmiot niezłożenie stronie skarżącej do dnia 31 maja 2017 r., jako funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej, pisemnej propozycji określającej nowe warunki pełnienia służby w oparciu o przepisy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948). Strona skarżąca wniosła jednocześnie o zobowiązanie organu do niezwłocznego złożenia propozycji określającej nowe warunki pełnienia służby z uznaniem ich złożenia w dniu 31 maja 2017 r.

Sąd przyjął, że z uwagi na ogół okoliczności związanych ze stosunkiem służbowym strony skarżącej, na mocy art. 165 ust. 3 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, strona skarżąca będąca do dnia 1 marca 2017 r. funkcjonariuszem celnym pełniącym służbę w izbie celnej, stała się z tym dniem funkcjonariuszem Służby Celno-Skarbowej pełniącym służbę w jednostkach Krajowej Administracji Skarbowej i zachowała ciągłość służby.

Sąd stwierdził, że zgodnie z regulacją zawartą w art. 169 ust. 4 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej propozycja kontynuowania służby stanowi decyzję administracyjną, co pozwala na uznanie, że podlegać może ona kontroli sądowoadministracyjnej. Przyjęcie propozycji zatrudnienia rodzi z kolei skutek w postaci nawiązania cywilnoprawnego stosunku pracy, podlegającego kontroli na drodze odpowiedniego postępowania przed sądem powszechnym (sądem pracy). Przyjęcie stanowiska organu sprawozdającego się do wykluczenia kontroli sądowej, w przypadku niezłożenia funkcjonariuszowi żadnej propozycji lub niezaakceptowania przez funkcjonariusza propozycji zatrudnienia w ustawowym terminie, prowadzi w ocenie Sądu do pozbawienia osoby znajdującej się w powyższej sytuacji gwarantowanego konstytucyjnie prawa do sądu.

Sąd uznał przy tym, że podstawę do wydania decyzji w przedmiocie stosunku służbowego pełniących do dnia 31 sierpnia 2017 r. funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej stanowią art. 169 ust. 4 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (decyzja ustalająca warunki pełnienia służby – propozycja pełnienia służby) oraz art. 170 ust. 3 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej w zw. z art. 276 ust. 2 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (decyzja stwierdzająca wygaśnięcie stosunku służbowego równoznaczna w swej istocie z decyzją o zwolnieniu ze służby).

III SAB/Gd 61/17

W wymienionej sprawie wpłynęła skarga na bezczynność Dyrektora Izby Administracji Skarbowej polegającą na braku czynności procesowych w sprawie odwołania od decyzji administracyjnej o zwolnieniu strony skarżącej ze służby zawartej w propozycji pracy złożonej dnia 16 maja 2017 r. Strona skarżąca wniosła o uznanie przez Sąd, że wskazana propozycja pracy jest w istocie decyzją administracyjną o zwolnieniu strony skarżącej ze służby oraz o stwierdzenie bezczynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w sprawie postępowania z odwołania strony skarżącej od w/w decyzji administracyjnej i nakazanie Dyrektorowi podjęcia stosownych działań prawnych.

Sąd - zwracając uwagę, że skarga na bezczynność przewidziana w art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - dalej jako „p.p.s.a.” jest dopuszczalna wyłącznie w zakresie, w jakim przysługuje skarga do sądu administracyjnego na akty i czynności określone w art. 3 § 2 pkt 1-4a p.p.s.a. - stwierdził, że strona skarżąca błędnie uznaje złożoną jej, w trybie art. 165 ust. 7 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, propozycję zatrudnienia za decyzję administracyjną. Zdaniem Sądu propozycja ta stanowi akt woli, a nie władzy (swego rodzaju ofertę) organu administracji, który zmierza do nawiązania z funkcjonariuszem stosunku pracy w miejsce istniejącego dotychczas stosunku służbowego. Akt ten nie rodzi samoistnie żadnych skutków prawnych. Dopiero jego akceptacja, odmowa akceptacji lub upływ określonego terminu rodzą skutki w sferze stosunku służbowego funkcjonariusza, który nie ma obowiązku określonego zachowania się w tej sytuacji. Może on propozycję przyjąć, odrzucić lub zachować się biernie.

Jak wyjaśnił Sąd, ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, nie pozwala w żadnym razie na przyjęcie, by uznać propozycję zatrudnienia

składaną funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej za decyzję administracyjną. Za decyzję administracyjną ustawodawca nakazuje uznawać jedynie propozycję określającą nowe warunki pełnienia służby. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

W konsekwencji przyjętego stanowiska Sąd stwierdził, że skoro propozycja zatrudnienia złożona stronie skarżącej nie jest decyzją administracyjną zaliczoną przez ustawodawcę do kognicji sądów administracyjnych, to skarga zarzucająca organowi bezczynność w postaci zaniechania czynności procesowych zmierzających do rozpoznania odwołania podlegać musi odrzuceniu, na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a., który nakazuje odrzucenie skargi w sprawie nie należącej do właściwości sądów administracyjnych.

18. Ustawa z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. z 2015 r. poz. 113 ze zm.)

III SA/Gd 69/17

Przedmiotem zaskarżenia w wymienionej sprawie była czynność Gminy polegająca na nieprzyjęciu wniosku o zawarcie umowy koncesji na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy o koncesji. Sąd wyjaśnił, że z przepisów art. 13 ust. 1-3 ustawy o koncesji wynika, iż złożenie niekompletnego, posiadającego braki formalne określone w ogłoszeniu, wniosku i oświadczeń w nim zawartych o zgłoszeniu udziału w postępowaniu i o spełnieniu warunków udziału w postępowaniu koncesyjnym powoduje nieprzyjęcie wniosku przez koncesjodawcę. Analizując treść art. 13 ust. 3 ustawy o koncesji nie można opierać się wyłącznie na rezultacie wykładni literalnej. Uwzględnwszy ratio legis art. 11 pkt 6 oraz 13 ust. 1 ustawy o koncesji uznać należy, że składając wniosek o zawarcie umowy koncesji wnioskodawca posiadający określoną formę prawną zobligowany jest wykazać, że osoba, która w jego imieniu składa stosowne dokumenty jest podmiotem uprawnionym do reprezentacji. W odniesieniu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością takim dokumentem winien być odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, względnie określona w treści art. 4 ust. 4a ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym aktualna informacja o podmiocie wpisanym do rejestru.

Zdaniem Sądu niedołączenie do wniosku o zawarcie umowy koncesji dokumentu potwierdzającego sposób reprezentacji danego podmiotu może stanowić postawę odmowy przyjęcia wniosku na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy o koncesji.

19. ustawa z dnia 19 listopada 2009 r o grach hazardowych (Dz.U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.)

III SA/Gd 528/17

Sąd, kontrolując w wymienionej sprawie decyzję organu w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej z tytułu urządzania gier na automatach poza kasynem, podkreślił, że materialnoprawną podstawą wydania zaskarżonej decyzji był przepis art. 89 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2 u.g.h. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 marca 2017 r., które to brzmienie uległo zmianie z dniem 1 kwietnia 2017 r. wskutek wejścia w życie ustawy z dnia 15 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 88 – zwanej dalej „ustawą nowelizującą”). Sąd stwierdził, że ustawa ta nie zawierała przepisów przejściowych odnoszących się do spraw dotychczas prowadzonych na podstawie art. 89 u.g.h. (w brzmieniu sprzed 1 kwietnia 2017 r.), co oznacza, że w dacie wydania decyzji organ odwoławczy nie powinien był stosować wobec strony skarżącej art. 89 ust. 1 pkt 2 u.g.h. w brzmieniu obowiązującym do 31 marca 2017 r., gdyż obowiązywała już inna wersja

tego przepisu. W niniejszej sprawie organ odwoławczy winien zastosować przepisy u.g.h. w nowym brzmieniu, obowiązującym od 1 kwietnia 2017 r. Jak jednak przyjął Sąd błędne powołanie podstawy prawnej w zaskarżonej decyzji stanowiło niewątpliwie naruszenie art. 210 § 1 pkt 4 ordynacji podatkowej, nie mające jednak wpływu na wynik sprawy. Ocena taka wynika ze stwierdzenia, że ustalony prawidłowo stan faktyczny sprawy wypełniał znamiona deliktu administracyjnego z art. 89 ust.1 pkt 2 u.g.h. w brzmieniu obowiązującym do 31 marca 2017 r. – powołanego w podstawie prawnej decyzji, a zarazem znamiona deliktu określonego przepisem art. 89 ust. 1 pkt 1 u.g.h. w brzmieniu obowiązującym od 1 kwietnia 2017 r.

20.Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2017 r., poz. 2213 ze zm.)

III SA/Gd 303/17

Sąd, kontrolując w wymienionej sprawie postanowienie organu Policji wydane w przedmiocie nagannej opinii w związku z ubieganiem się przez skarżącego o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, stwierdził, że nienaganna opinia, o której mowa w art. 26 ust. 3 pkt 6 ustawy o ochronie osób i mienia stanowi pojęcie niedookreślone znaczeniowo, którego treść podlega konkretyzacji na podstawie kwalifikacji pewnych typowych, charakterystycznych i względnie stałych zachowań danego podmiotu.

W świetle regulacji zawartych w ustawie o ochronie osób i mienia pracownikowi ochrony w wykonywaniu zadań ochrony przysługuje szereg praw, w tym m.in. prawo do legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości, stosowanie środków przymusu bezpośredniego, a nawet użycie broni palnej (art. 36). W związku z tym przy ocenie określonego w art. 26 ust. 3 pkt 6 ustawy o ochronie osób i mienia kryterium nienaganności zachowania decydujące znaczenie ma zachowanie się opiniowanego wobec innych osób, w różnych sytuacjach i środowiskach, prawidłowość oceny sytuacji konfliktowych, prawidłowość i adekwatność reakcji na różne czynniki i zagrożenia. Sąd podkreślił, że analiza zachowania i postawy opiniowanego powinna zostać dokonana na różnych płaszczyznach aktywności życiowej tej osoby w oparciu o wszechstronnie i całościowo oceniony materiał dowodowy sprawy.

Jak zaznaczył Sąd, ustawodawca wprowadził wymóg posiadania nienagannej opinii, a nie opinii pozytywnej. Niewątpliwie wymóg posiadania nienagannej opinii jest dalej idący i bardziej rygorystyczny niż wymóg posiadania pozytywnej opinii.